

DRUŠTVO PARAPLEGIKOV
JUGOZHODNE ŠTAJERSKE

letnik VII | številka 10 | december 2008

Korak NAPREJ

*Naj iskrivost pisanih decembrskih luči
polepša drobne trenutke v mozaiku časa,
naj čarobnost zimskega ivja na drevju
zasenči črne misli,
naj toplina in iskrenost osrečujeta
vas vse leto.*

Srečno 2009

**ŠE VEDNO VOZIM -
VENDAR NE HODIM**

KorakNAPREJ

Številka 11

Letnik VII

December 2008

izdaja Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske

uredniški odbor

glavni in odgovorni urednik Barbara Slaček

člani uredniškega odbora Barbara Slaček, Simona Vovk, Gordana Kitak, Janez Hudej, Mičo Ostojič

naslovnica Marinšek&Marinšek

naslov uredništva Društvo paraplegikov Jugozahodne Štajerske

Opekarniška cesta 15/a

3000 Celje

Telefon: 03/541-19-93

Telefaks: 03/541-19-93

E-pošta: dce.paraplegik@guest.arnes.si

davčna številka 47250488

številka TRR 50700-678-48657

Člani prejmejo časopis brezplačno!

- 3..... Naredimo skupaj korak naprej
- 4..... Občni zbor društva
- 4..... Obisk evropske poslanke
- 5..... Seje upravnega odbora
- 6..... Poročilo socialnega dela
- 7..... Ulice otrokom
- 8..... Oprostitev plačila upravne takse
- 9..... Čebelji med – edino živilo, ki ne škoduje
- 10..... Marina Djurkas – tetrapleginja
- 12..... Še vedno vozim, vendar ne hodim
- 18..... Z dvigalom do neodvisnosti
- 18..... Prijetno srečanje članic
- 19..... Zbrali smo se tetriči
- 19..... Oglas
- 19..... Osmrtnica
- 20..... Letno srečanje
- 20..... Odprava arhitekturnih ovir v Radečah
- 21..... Občina Rogaška Slatina
- 21..... Darujte prispevek dohodnine
- 22..... Rdeči križ Slovenije
- 23..... Zakladi Srednje Azije
- 26..... Višek atletskih nastopov
- 26..... Pregled kegljanja za prejšnjo sezono
- 27..... Potapljanje v reki
- 27..... Šah
- 27..... Papiga
- 28..... Še vedno kolesarim
- 31..... Paraolimpijske igre Peking 2008
- 34..... Sprejem najboljšnih športnikov
- 34..... Plaz
- 35..... Voščilo

Naredimo skupaj korak naprej

Leta 2008 se je v našem društvu zvrstilo kar nekaj dogodkov, ki so zaznamovali delo našega društva in bili zelo odmevni tudi v medijih. Občni zbor je spomladi izvolil nov upravni odbor. Nekateri so imeli pripombe na sestavo, predvsem starost članov upravnega odbora, a delovanje društva danes zahteva ogromno operativnega dela in od vsakega člana popolno angažiranost. Časi, ko je društvo pridobivalo sredstva na podlagi prikazovanja društva in njenih članov kot najbolj ubo-

ge in neobgljene so mimo. Danes se postavljamo v funkcijo izvajalca programov, ki so v interesu države in zato postajamo njen partner in temu primerno se moramo seveda tudi obnašati, tako tisti, ki smo v upravnem odboru kot tudi vsi ostali člani društva. Novi člani upravnega odbora so prinesli nove ideje, ki jih bomo v dobrobit vseh nas v bodoče tudi realizirali, čeprav nas tepe pomanjkanje strokovnega kadra, ki bi ga glede na obseg delovanja našega društva nujno potrebovali, saj vsega dela zgolj s prostovoljnim delom več ne zmoremo opraviti dovolj kvalitetno. Letošnje leto je še posebej zaznamoval projekt pridobivanja sredstev za nakup novega kombiniranega vozila. Vozilo smo prvotno načrtovali za prihodnje leto, a smo dejali: »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri«. Projekt, ki ga je podprlo Ministrstvo za promet, vodi ga David Razboršek, smo poimenovali: »ŠE VEDNO VOZIM, VENDAR NE HODIM«. Izvajati smo ga pričeli 12. septembra na Mednarodnem obrtnem sejmu. Namen projekta je tudi osveščanje o varnosti v cestnem prometu. Pobudnik, idejni oče, akcije je g. Srdjan Džumhur prokurist podjetja Avtocenter A2S Celje d.o.o. Ko smo ga prosili za pomoč pri nabavi novega kombija se je prijazno odzval na prošnjo in prišel k nam na društvo. Bil je takoj pripravljen pomagati, a je dejal, da naj nekaj naredimo za večjo varnost v cestnem prometu.

Na podlagi medijske podpore, mnogih donatorjev, ki so prisluhnili našim potrebam lahko rečemo, da smo uspeli in danes ko berete te vrstice ste se nekateri že peljali z novim vozilom. Upamo, da nam bo služil tako kot prejšnji in nas nikoli ne bo pustil na cedilu. Zahvala vsem, ki so nam pri tem pomagali. V projekt je bilo vloženih na stotine ur dela. Nosilci projekta upamo, da boste znali to ceniti.

Ta trenutek smo zbrali približno 2/3 sredstev. Največji delež je prispevala FIHO – Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, pri pridobitvi teh sredstev nam je največ pomagala Zveza paraplegikov Slovenije.

Posebej so letošnjo leto zaznamovali tudi športni dosežki naših športnikov. Rudi Centrih se je udeležil svetovnega prvenstva v športnem ribolovu, David Slaček, Aleš Povše in Enis Musić evropskega prvenstva v košarki na vozičkih, Henrik Plank in Jože Flere Paraolimpijskih iger v Pekingu. Krona vseh športnih dogodkov je srebrna medalja na Paraolimpijskih igrah v metu diska, ki jo je osvojil z novim svetovnim rekordom Jože Flere.

Drugo leto bomo praznovali 30 let delovanja društva in 40 let delovanja Zveze paraplegikov Slovenije. Prepričan sem, da se lahko s ponosom oziramo po prehojeni poti, za nadaljevanje te poti pa bomo morali narediti **korak naprej** na vseh področjih našega delovanja.

Čestitamo Barbari Slaček, ki je 28.11.2008 opravila strokovni izpit iz Socialnega varstva.

Janez Hudej

Občni zbor društva

V soboto 8.3.2008 smo pod streho spravili redni občni zbor, ki je bil hkrati tudi volilni. Ker pa je ta dan sovpadal z Dnevom žena, smo za naše članice pripravili krajši kulturni program.

Predstavljamo vam novo garnituro vodstva našega društva:

Predsednik društva – Janez Hudej

Podpredsednica društva – Barbara Slaček – Sociala, Obveščanje

Upravni odbor društva:

Mirko Temnik – Ohranjevanje zdravja, Tehnični pripomočki; **Rudi Centrih** – Šport; **Gordana Kitak** – Administracija, Interesne dejavnosti, Dežurstvo; **Nataša Lotrič** – Odpravljanje arhitekturnih in grajenih ovir; **David Razboršek** – Marketing; **Mladen Fabjan** – Blagajna; **Aleš Povše** – Urejanje Internetne strani.

Nadzorni odbor društva:

Franc Ivenčnik – predsednik, dežurstvo. Člana: **Srečko Vodeb** in **Simon Gračnar**, Namestnika: **Slavko Mikec** in **Marjan Romih**.

Disciplinska Komisija društva:

Vinko Hren – Predsednik. Člana: **Henrik Plank** in **Jožica Kerč**. Namestnika: **Zoran Štruclin** in **Sašo Teršek**.

Predstavniki društva v skupščini ZPS:

Janez Hudej, Barbara Slaček in Alojz Strniša.

Obisk evropske poslanke

V ponedeljek 15. septembra, smo se v prostorih našega društva srečali s poslanko v Evropskem parlamentu dr. Romano Jordan Cizej. Predstavili smo ji najbolj perečo invalidsko problematiko (odprava arhitektonskih ovir, težave pri nabavi nujnih invalidskih pripomočkov, kot so invalidski vozički in blazine, težave najtežje prizadetih invalidov, ki potrebujejo osebno asistenco 24 ur dnevno in naš projekt »še vedno vozim, vendar ne hodim«). Vabilu se je odzval tudi predsednik Zveze paraplegikov Slovenije g. Dane Kastelic in poslanki predstavil problematiko paraplegikov in tetraplegikov na nacionalni ravni. Srečanje je minilo v sproščenem vzdušju. Vsi skupaj pa upamo, da se bo uspešno rešil vsaj kakšen od naštetih problemov.

Janez Hudej

Seje upravnega odbora

13. februarja se je še zadnjič v svojem mandatu sestel upravni odbor društva v zasedbi: Janez Hudej, Alojz Strniša, Gordana Kitak, Janja Arhanič, Mirko Temnik, Rudi Centrih, Mladen Fabjan, in Aleš Povše (predsednik nadzornega odbora), odsotna je bila le Mirej Vrabec. Člane razrešenega UO sem naštela zato, da si osvežimo spomin, kateri so v našem imenu zadnja štiri leta uspešno vodili naše društvo. Ob tej priložnosti se jim tudi zahvaljujemo za opravljeno delo.

Že naslednji mesec, 12. marca pa se je sestel novo izvoljeni UO društva. V prvi vrsti je beseda tekla o razdelitvi nalog, ki jih bodo le-ti v prihodnje opravljali. Vredno je poudariti, da se je tokratni UO po zelo dolgem času sestel v polni zasedbi, česar si želimo tudi v prihodnje. Torej je na mestu, da vam predstavimo našo novo delovno silo in zadolžitve: **Nataša Lotrič** – odprava arhitektonskih ovir in komunikacijskih ovir ter spremljanje Ur. lista; **Gordana Kitak** – tajniška dela, kadrovska eviden-

ca, hkrati pa je referent za interesne dejavnosti; **Barbara Slaček** – informativne dejavnosti, obveščanje, hkrati pa je referent za potapljanje; **Janez Hudej** – poleg predsedovanja je referent za atletiko; **Mirko Temnik** – socialno področje, ohranjanje zdravje in tehnični pripomočki; **Mladen Fabjan** – vodenje blagajne, hkrati pa je referent za streljanje; **David Razboršek** – pridobivanje finančnih sredstev, marketing, hkrati pa je referent za namizni tenis, **Aleš Povše** – urejanje internetne strani, hkrati pa je referent za kegljanje; **Rudi Centrih** – referent za šport (ribolov in košarka).

Poleg naštetih nalog je UO znova potrdil Gordano in Mirka, ki bosta še naprej izvajala dežurstvo v prostorih društva v času uradnih ur, ki ostajajo nespremenjene, torej v Ponedeljek in Četrtek med 12. in 16. uro.

Za vzdrževanje in čiščenje prostorov sta prav tako ostala zadolžena Franc in Sonja Rančigaj.

Predlaganih je bilo kar nekaj svežih idej glede organizacij dogodkov, srečanj in interesnih dejavnosti. Med drugim smo se dogovorili za izvajanje srečanj težje telesno prizadetih članov, ki se premikajo izključno s pomočjo el. vozička, ki ga upravljajo za brado. Takih članov je v naše društvo včlanjenih pet.

Že na naslednji tretji seji Upravnega Odbora je prišlo do sprememb na področju socialnega dela, ko je Mirko Temnik podal svoj odstop in je njegovo delo socialnega referenta prevzela Barbara Slaček. Za njegovo mesto dežurstva na društvu, v času uradnih ur pa smo zadolžili Ivenčnik Franca.

Poročilo socialnega dela

Na področju socialnega dela v Društvu je v tekočem letu prišlo do nekaterih sprememb, o katerih smo vas dolžni obvestiti.

Na 3. seji Upravnega Odbora (v nadaljevanju: UO) društva, ki se je vršila dne, 19. 8. 2008 je naš dolgoletni socialni referent Mirko Temnik, iz osebnih razlogov, ponudil svoj odstop. UO je njegov odstop sprejel in za novo socialno referentko potrdil Barbaro Slaček. Glede na to, da naše članstvo, na žalost, v zadnjih letih hitro narašča, smo bili prisiljeni nekaj ukreniti. V društvu si prizadevamo opraviti čim več obiskov naših članov. Pa vendar zaradi obsega regije, ki jo društvo pokriva in vedno večjega obsega dela, ki ga delovanje društva zahteva, en sem socialni referent časovno ne zmore svojega dela opravljati transparentno. Zato smo na tej isti seji UO sprejeli tudi sklep, da se ustvari mreža socialnih poverjenikov, ki

bodo opravljali obiske vsak v svojem okraju. Tako smo za mrežo poverjenikov potrdili še osem poverjenikov. **Hudej Janez** bo pristojen za območje Velenjske regije z okolico. **Povše Aleš** bo pokrival območje Zgornje Savinjske doline. **Rančigaj Franci** bo obiskoval člane po Spodnji Savinjski dolini. **Hebar Borisa** lahko pričakujete člani Laškega z okolico. **Kitak Gordana** je zadolžena za obiske v Rogaški regiji. **Centrih Rudi** je pristojen za območje Šentjurja z okolico. **Štruclin Zoran** bo obiskoval člane v širši okolici Radeč. **Hren Vinko** pa se bo mudil na širšem področju Slovenskih Konjic. Ker je v Celju največ članov, sta za to področje zadolžena dva člana **Ivenčnik Franc** in **Barbara Slaček**.

Radi bi vas obvestili, da bo v naslednjem letu Zveza paraplegikov Slovenije v celoti obnovila svojo bazo podatkov članstva in bo v ta namen izvajala ankete pri vseh

članih. Za izvajanje anket bodo pooblaščen društva in njihovi poverjeniki. Torej lahko pričakujete, da vas bodo v prihodnjem letu obiskali naši prej omenjeni socialni poverjeniki. Društvo vas že sedaj naproša za sodelovanje, saj bomo le z vašo pomočjo svoje delo opravili lažje in hitreje. Iz baze podatkov in posledično statistike, ki jo bo Zveza pridobila, bo lažje reševal probleme, s katerimi se srečujemo v vsakdanjem življenju. Naj si bo na področju pridobivanja medicinsko-tehničnih pripomočkov ali katerih drugih pravic iz socialnega varstva.

Za konec pa še nekaj statistike iz področja dela socialnega referenta. V letošnjem letu smo včlanili štiri nove člane:

- Razgoršek Danijel, parapareza, sprejet 21. 6. 2008;
- Gorišek Marija, parapareza, sprejeta 21. 6. 2008;
- Urbanc Frančiška, tetrapareza, sprejeta 18. 9. 2008 in
- Drobne Barbara, paraplegija, sprejeta 18. 9. 2008.

Na žalost pa smo se od štirih članov tudi poslovili. V tem času smo podelili osemnajst socialnih pomoči. Trem šolo obveznim članom smo podelili žepnine. Ob koncu leta pa smo osim članom, ki so v domovih starejših občanov podelili »božične socialne pomoči«. Obiskali smo šestnajst članov na njihovih domovih in izvedli sedem obiskov v bolnišnicah.

Barbara Slaček

Ulice otrokom

Podelitev nagrad za literarne in likovne prispevke

V petek, 7. novembra, so se učenci oddelkov od 1. do 5. razreda, ki so z likovnimi in literarnimi prispevki sodelovali v akciji ULICE OTROKOM, udeležili zaključne slovesnosti in podelitvi nagrad. Učenci 5. razreda so pripravili priložnostni program, g. JANEZ HUDEJ, ki je bil naš gost že na športnem dnevu, pa je podelil čelade petnajstim nagrajenim učencem in učenkam.

G. Janez Hudej, predsednik Društva paraplegikov Celjske regije, ki je bil tudi sam žrtev hude prometne nesreče, je otroke opozoril na pomen prometne varnosti in predvsem na to, da lahko uporaba čelade v primeru nesreče zmanjša poškodbe glave in reši marsikatero življenje.

Čelade so prejeli:

- Damir Porič – 1.A
- Ajda Šumak – 1.B
- Eva Hohnjec – 2.A
- Borna Turner – 3.B
- Nika Zobec – 4.B
- Tilen Medved – 4.B
- Barbara Plavčak – 4.B
- Tadeja Klančnik – 5.A
- Teja Boršič – 5.A
- Špela Kolar – 5.A
- Andrej Stanišič – 5.A
- Urban Tepeš – 5. A
- Bajram Koradži – 5. A

- Klara Koražija – 5. B
- Domen Korbar – 5.B

NAGRAJENCEM ČESTITAMO!
Tonica Deučman

- Želim si, da bi pustili okoli blokov vsaj nekaj prostora za igranje otrok, kjer ne bi bilo parkiranih avtomobilov.**

Klara Koražija, 5. b

- Na cestah, ki vodijo do blokov, bi lahko naredili ležeče ovire (policaje). Vozniki tako ne bi mogli voziti prehitro.**

Špela Klobasa, 5. a

- Želim si, da bi vsi vozniki upoštevali prometne znake in da bi parkirali tam, kjer je to dovoljeno, ne pa na pločnikih in zelenicah.**

Barbara Plavčak

- Želim si, da bi nevarne ceste pazila policija in opozarjala voznike. Tudi pešci večkrat ne upoštevajo zeber in prečkajo ceste kjer koli.**

Bajram Koradži, 5. a

Najlepša znamka na svetu!

Izberite svojo najljubšo fotografijo in ustvarite **osebno pošto znamko** ter na edinstven način zaznamujte svoje dragocene življenjske trenutke.

Naročene osebne poštna znamke bodo prispele na vaš naslov v 14 dneh od datuma potrditve naročila.

Informacije in naročilo osebnih poštnih znamk na:
02 449 2246, na osebne.znamke@posta.si
ali na www.posta.si.

Zanesljivo vsepovsod
POŠTA SLOVENIJE
POŠTA IN FINANCE

www.posta.si

Oprostitev plačila upravne takse

Zakon o upravnih taksah določa, da so plačevanja taks oproščeni naslednji upravičenci:

- invalidi, za katere je določeno v zdravstvenem spričevalu, da smejo voziti le prirejeno vozilo – v postopku za pripustitev k voznškemu izpitu, za voznško dovoljenje in za izdajo ter podaljšanje veljavnosti voznškega in prometnega dovoljenja;
- dobrodelne in invalidske organizacije ter organizacije za samopomoč – za dokumente in dejanja v zvezi z izvajanjem namena, za katerega so ustanovljene;
- društva, ki jim je podeljen status društva v javnem interesu – za dokumente in dejanja v zvezi z opravljanjem njihovih dejavnosti, ki so v javnem interesu;
- taksni zavezanci – posamezniki v slabih premoženjskih razmerah (med te zakon uvršča tudi – prejemnike nadomestila za invalidnost po predpisih, ki urejajo varstvo odraslih telesno in duševno prizadetih oseb).

Za določene zadeve pa se taksa ne obračuna, in sicer za:

- dokumente in dejanja za uveljavitev pravic iz obveznega pokojninskega in invalidskega ter zdravstvenega zavarovanja;
- dokumente in dejanja za uveljavitev socialno-varstvenih pravic;
- dokumente in dejanja v postopku za uveljavitev pravic, ki so z zakonom priznane invalidom, vojnim veteranom in žrtvam vojnega nasilja.

Čebelji med – edino živilo, ki ne škoduje

Med je sladka in židka tekočina, ki jo čebele in druge žuželke proizvajajo iz cvetličnega nektarja – medicīne. Čisti med ne sme vsebovati nobenih dodatkov, denimo vode ali drugih sladil. Med je precej slajši od namiznega sladkorja in ima posebej primerne kemične lastnosti za peko. Zaradi značilnega okusa ga imajo nekateri raje od sladkorja in ostalih sladil. Tekoči med se ne pokvari, lahko edino kristalizira v trdno stanje. Nazaj v tekočino ga pretvorimo s segrevanjem do 45 °C, če to mejo presežemo, med izgubi zdravilne lastnosti. Zaradi velike koncentracije sladkorja z osmotskim razkrojem uničuje bakterije. Naravni med vsebuje od 14 do 18 odstotkov vlage. Dokler količina ne preseže 18%, se praktično noben organizem v njem ne more razviti v večjem številu.

Mešanica medu in cimeta zdravi večino bolezni, med pa se proizvaja praktično v vseh deželah sveta, znanost je dokazala, da uživanje medu v normalnih količinah ne škoduje diabetikom. Leta 1995 je Kanadska revija «Weekly World New» objavila seznam bolezni, ki jih zdravi mešanica medu s cimetom.

Piki insektov: zmešajte žlico medu in dve žlici mlačne vode ter žličko cimeta v prahu. Sestavine zmešajte in nanesite na mesto pika. Bolečina bo izginila v minuti ali dveh;

Artritis: V skodelico vroče vode vmešajte dve žlice medu in žličko cimeta v prahu, spijte eno zjutraj in eno zvečer. Če to pijete redno se lahko ozdravi tudi kronični artritis;

Izpadanje las: Plešasti ljudje oz. tisti, ki imate težave z izpadanjem las lahko dodate v najbolj vroče olivno olje, kar ga prenesete, žličko medu in žličko cimeta v prahu in nanesete na lasišče, po petnajstih minutah dobro izperite;

Infekcija ledvic: Pripravite kozarec mlačne vode in jo zmešajte z dvema žličkama cimeta v prahu in žličko medu. Ta zmes uniči klice, ki so povzročitelji infekcije ledvic. Pijte zjutraj in zvečer dokler infekcija ne izgine;

Boleči zobje: naredite kremo iz petih žličk medu in žličke cimeta in namažite zob, ki boli. Ponovite najmanj trikrat dnevno;

Prehlad: Da bi popolnoma pozdravili težave s sinusi, kronični kašelj ali običajni prehlad, zmešajte žličko mlačnega medu z četrtino žličke cimeta v prahu in pogosto jejte.

Prav tako mešanica medu in cimeta v prahu olajša vetrove, okrepi imunski sistem in olajša težave s prebavo. Če je verjeti znanstvenikom takšna mešanica odstranjuje sledi staranja, ohranja kožo svežo in mehko. Če pijemo prevarek pred spanjem lahko izgubimo težo, saj spodbuja metabolizem, prav tako lahko zmanjša raven holesterola.

Vse na kar morate biti pozorni je, da uporabljate pristen čebelji med!

Priredila Barbara Slaček

Marina Djurkas – tetrapleginja

17. aprila sva z Mirkom obiskala našo novo članico Marino Djurkas z namenom, da opravim intervju, saj se nam zdi smotrno, da vam predstavimo nove članice. Namen je bil, izvedeti nekaj o njej, a sem izvedela več kot sem pričakovala, sigurno več, kot bi si želela. Marina živi s staršema v Šentjurju. Hišo so prilagodili posebej zanje. Po bolezni je namreč ostala tetrapleginja, vezana je na električni invalidski voziček, pri dihanju pa ji pomaga prenosni respirator. A pojdimo lepo po vrsti.

V navadi je da nam najprej poveš nekaj stavkov o sebi pred boleznijo?

Odraščala sem v Šentjurju, kjer živim tudi danes. Tu sem končala osnovno šolo, kasneje še srednjo ekonomsko šolo v Celju. Nadaljevala sem s študijem v Ljubljani, kamor sem se tudi preselila. Živela sem v podnajemniškem stanovanju, zaposlila sem se kot ekonomistka v podjetju, imela sem fanta in še bi lahko naštevali. Nič posebnega, in tako je minevalo osmo leto, odkar sem bila zdoma.

Si ob delu in fantu imela hobijske, kako si preživljala prosti čas.

Trudila sem se živeti zdravo, razgibano življenje. Zelo rada in veliko sem kolesarila, obiskovala sem tečaj aerobike, za postavo sem skrbela s fitnesom. Za manj stresno življenje sem obiskovala jogo (s poudarkom na raztezanju telesa). Življenje je teklo po utečenih tirih.

Kakšne težave so se začele pojavljati?

Nekje v aprilu 2006 so se mi začele pojavljati bolečine v vratu, ki so se kmalu razširile na cel ramenjski obroč. Ker te bolečine niso pojenjale sem obiskala osebnega zdravnika, ki sem ga imela v Ljubljani. Ta je postavil najpreprostejšo diagnozo: »napihal vas je veter, kupite si kremo proti bolečinam«. Ker sem zaupala svojemu zdravniku, sem to tudi storila. Pa ni pomagalo. Bolečine so bile vedno hujše, nakar mi je začela mrtveti desna roka. Od obiska pri zdravniku pa so minili komaj štirje dnevi, zato sem ga zaskrbljena ponovno obiskala. Diagnoza je ostala nespremenjena, le, da mi je tokrat predpisal tablete proti bolečinam. V zdravstveni karton pa je napisal, da se stanje izboljšuje. Pa je še isti dan postalo slabše, zato me je fant odpeljal domov v Šentjur, od koder sta me starša takoj odpeljala v dežurno ambulanto, od tam pa v celjsko bolnišnico. Tam so me sprejeli na oddelek in me zaradi prezasedenosti pustili ležati na hodniku, kar mi je kasneje rešilo življenje...

Zgrožena nad Martinino izpovedjo in zdravstvenim sistemom nadaljujeva najin pogovor.

Torej stanje ni bilo obetajoče, kaj je sledilo?

..., ko sem tako ležala na hodniku so mi začeli odmirati udi, tudi dihanje je postalo vedno težje, zato sem poklicala medicinsko sestro. Kar je sledilo je zavito v temo.

Zbudila sem se priključena na respirator, povedali so mi, da so me oživljali. Takrat sem se prvič resno vprašala, kaj se z mano v resnici dogaja!?

Na vrsti so bile preiskave ...

Želeli so opraviti slikanje z magnetno resonanco (MR) pa je bil aparat v okvari. Zaskrbljena starša sta zaprosila za takojšnjo napotitev v Ljubljano, a so jima zabrusili, da nimajo v Ljubljani ničesar, kar ne bi imeli v Celju. In smo spet čakali v nevednosti. Po treh dneh so MR napravo usposobili in me slikali, nakar je sledil nov šok. Celje ni premoglo zdravnika, ki bi bil usposobljen za odčitavanje MR posnetka. Poklicali so strokovnjaka iz Ljubljane, ki me je takoj napotil v Klinični center, kjer so me še isti dan operirali. Tokrat je bila diagnoza prava. Gnojna cista v hrbtenjači, med vratnima vretencema C2 in C3.

Predvidevam da je sledilo zdravljenje in rehabilitacija?

Pa ni bilo tako. Že maja 2006 so me iz Kliničnega centra napotili nazaj v Celje na intenzivni oddelek, kjer sem ležala priklopljena na respirator. Moje zdravstveno stanje je bilo v neki meri stabilno, pa vendar dokončno. Takrat bi načeloma že lahko odšla domov, vendar zdravniki niso vedeli kje in kako nabaviti prenosni respirator. Hkrati so staršema zagotavljali, da je to prevelik strošek. In tako so minili trije meseci. Na mojo srečo je bila zdravnica, ki me je oskrbovala premeščena na drugo delovno mesto. Ko sta mi bila dodeljena druga dva zdravnika, sta me takoj napotila v Topolšico, saj so se me na IRSR v Ljubljani otepal.

Torej so se stvari le začele obračati na bolje?

V Topolšici sem dobila svojo sobo s prekrasnim pogledom na gozd in kabelsko TV. Še posebej se spomnim, ko je mimo okna priletel metulj. Za mnoge mogoče nepomembno, meni pa je takrat pomenil tisto iskrico upanja, ki sem jo iskala. Takrat sem začela bolj pozitivno gledati v prihodnost. Kmalu sem dobila tudi svoj prenosni aparat za dihanje...

Pa vendar zapletov ni zmanjkalo?

Tako je, še vedno sem lahko le ležala v postelji, saj nisem imela primerne vozička, da bi lahko vsaj za trenutek zapustila svojo »karanteno«. Zdravniki so se potrudili in vzpostavili stik z IRSR in kmalu so me prišli pogledati štirje specialisti, ki so se odločili, da me sprejmejo

na »Sočo«, saj drugače ne bi bila upravičena do primerne vozička.

Kako je potekala rehabilitacija?

Temu, kar sem preživljala na IRSR ne bi mogle reči rehabilitacija, saj, roko na srce, z menoj niso imeli veliko dela. Malo jutranje telovadbe in ležanje v postelji. Tako je minilo sedem dolgih mesecev. Ker o vozičku ni bilo ne duha ne sluha, sem julija 2007 zaprosila za odpust in odšla domov. Doma so starši že imeli urejeno okolico hiše in dovoz, ker sem v prvem nadstropju, uredili so mi tudi sobo. Zavarovalnica pa mi je posodila voziček na ročni pogon. Bilo je bolje kot nič.

Končno doma ...

Takrat sem lažje zadihala, kljub svojemu stanju, saj sem bilo končno v varnem zavetju doma. Po dveh mesecih sem dobila svoj električni voziček, ki ga upravljam z brado. Ker pa potrebujem štiriindvajset urno nego sem kontaktirala društvo YHD, kateri so se takoj odzvali. Za njih sem izvedela na IRSR. Iz zavoda so poslali članice na razgovor, izbrala sem si najprimernejšo. Ime ji je Tatjana, pri meni je osem ur in je zadolžena za mojo osebno higieno, pomaga pa mi tudi pri hranjenju. Trenutno sem invalidsko upokojena do leta 2010. Ker so ocenili, da je ZPIZ nedostopen, sem neko nedeljo popoldan dobila najavljen obisk člana invalidske komisije, kateri je podal oceno zdravstvenega stanja in me upokojil.

Kakšne so želje za prihodnost?

Januarja letos sem prestala še eno operacijo, saj se mi je na istem mestu znova pojavila cista. Zato mi je trenutno najpomembneje, da bi moje stanje ostalo vsaj nespremenjeno in da se ne bi poslabšalo. Dr. Šavrin mi je predlagal operacijo, pri kateri vstavijo v vratno živčevje neka kšen stimulator, ki stimulira trebušno predpono in tako pomaga pri dihanju. Če bi to uspelo, bi se mogoče lahko poslovila tudi od respiratorja. Vendar se o tem samo še pogovarjamo, a nikoli se ne ve.

Kako poteka tvoj dan?

Dopoldneve imam zelo zapolnjene. Ko pride Tatjana v službo se zbudim, umijem in pozajtrkujem. Sledi razgibavanje, inhalacije in stimulacije nog. Nakar se presem v voziček. Imam avtomatsko sobno kolo, Tatjana mi nanj namesti noge in tako »kolesarim« štirideset minut. Sledi kosilo. Potem mi še razgiba noge, nakar grem še za eno uro stat v stojko. Popoldan preživim ob računalniku ali zunaj na terasi (na soncu). Odpravim se v mesto v knjižnico in na kavo ali pa grem s starši na sprehod. Zvečer gledam televizijo in rada kaj preberem. Pri branju si pomagam z napravo, ki sem jo dobila od g. Lebana iz Ribnice in tako ne potrebujem pomoči pri listanju.

Bila sem tudi na obnovitveni rehabilitaciji v Laškem. Ker potrebujem spremljevalca, je bil prvi teden z menoj oče, drug teden pa Tatjana.

Barbara Slaček

Še vedno vozim, vendar ne hodim

Nedvomno eden največjih projektov, ki jih je naše društvo izvajalo in hkrati najbolj uspešen. Ko rečem uspešen ne mislim v smislu zbiranja sredstev za nakup novega kombiniranega vozila, čeprav smo tudi tu naredili velik korak, pač pa mislim v smislu osveščanja javnosti o varnosti v cestnem prometu. O izvajanju projekta ste lahko prebrali, videli in slišali že marsikaj, ker pa ste vsi člani društva, vsak po svoje, zaslužni za tako uspešno izvedbo projekta, je na mestu, da vam predstavimo celoten potek dogodkov, ki so se odvijali v zadnjih

šestih mesecih. Dela nam ni zmanjkalo, seveda ni manjkalo tudi zapletov, na srečo le manjših, so pa zato rezultati toliko bolj vidni.

Ideja o projektu se je rodila zgolj zaradi nuje po novem kombiniranem vozilu, saj je naš Volkswagen Transporter že oddelal svoje, prevoženih ima namreč že preko pol milijona kilometrov. Zato je bil na prvi seji novega Upravnega Odbora sprejet sklep, da moramo nekako pridobiti novega. Takrat je bila ustanovljena tudi komisija za izdelavo projekta, katerega namen je zbiranje sred-

stev za nakup novega vozila. Komisijo sestavljamo David Razboršek, kot projektni vodja, Janez Hudej in Barbara Slaček. Komisija se je pridno tedensko sestajala, k sodelovanju pa smo že takoj na začetku povabili gospoda Srdjana Džumhurja, prokurista podjetja A2S, ki nam je vozilo dobavilo. G. Džumhur je tudi predsednik sekcije prodajalcev novih in rabljenih vozil pri Gospodarski zbornici Slovenije, kjer se srečujejo s problemom žrtev prometnih nesreč. Prav on nam je dal idejo, da pripravimo projekt, ki bo javnost ozaveščal o posledicah nesreč in ki bo deloval preventivno v smislu zmanjšanja števila prometnih nesreč. Tako je naš projekt dobil poslanstvo. Sama akcija pa je mejnik v komuniciranju paraplegikov in tetraplegikov na nacionalni ravni, saj je v slovenskem prostoru podobnih, širše družbeno koristnih, akcij s strani paraplegikov ali katerih koli drugih invalidskih organizacij, na žalost, še zelo malo. Vedeli smo, da skupaj zmoremo več kot le »jamrati« in prositi za finančna sredstva. Skupaj nam lahko uspe na tak način storiti več za izboljšanje kvalitete naših vsakdanjih življenj in hkrati storiti več za zmanjšanje števila prometnih nesreč. Ideja je bila torej na mestu, potrebno je bilo le še stopiti v akcijo. S pomočjo poslovnih vezi in poznanstev nam je uspelo pridobiti podjetja, ki so nam prostovoljno, širokosrčno pristopili na pomoč pri pripravi projekta, medijski podpori, izdelavi promocijskega materiala, piaru. Naj jih kar naštejemo:

- Podjetje A2S Celje, Porsche kredit in leasing, Porsche Slovenija (dobava vozila);

Na osrednjem odru

Varnost v cestnem prometu

- Produkcijaska skupina Super 16, direktor Leon Krpič in režiser Miha Knific (eden najboljših režiserjev v Sloveniji), Izdelava TV spota;
 - Refresh, podjetje za izdelavo spletnih strani, direktorica Anja Zagomilšek;
 - Podjetji Premena in Europlakat (brezplačnih 200 jumbo plakatnih površin);
 - Podjetje Printdivision, tiskanje jumbo plakatov;
 - Agencija Arnold&Vuga iz Ljubljane, direktor Rado-van Arnold, priprava grafične osnovne skicije in no-silnega slogana »Še vedno vozim, vendar ne hodim«;
 - Rdeči križ Slovenije, omogočil nam je donacijsko številko 1919;
 - Podjetje Marinšek in Marinšek (Peter Marinšek), fo-tografija;
 - Birografika Bori, tisk brošuric in plakatov.
- Pri promociji projekta so, tudi kot sponzorji, pristopile TV hiše:
- POP TV, A Kanal in TV Slovenija, Velenjska TV, TV Celje, TV Pika, brezplačno predvajanje TV re-klam;

- POP TV, reportaža v oddaji Preverjeno;
- TV Slovenija, reportaža v oddaji Tednik in gostova-nje v oddaji Dobro jutro;
- VTV, gostovanje v oddaji
- TV Celje, gostovanje v kontaktni oddaji Ordinaci-ja;
- Gostovanja v številnih radijskih oddajah.

Sodelovanje članov

Da se v teh javno predvajanih oddajah ne bi kazali ve-dno isti obrazi, smo k sodelovanju povabili tudi vse tiste člane, ki so utrpeli poškodbo hrbtenice v prometnih ne-srečah. Flere Jože, Matej Lednik, Peter Planinšek, Simon Gračnar, Janez Hudej in Barbara Slaček smo tisti , ki ste nas lahko videvali na malih ekranih in poslušali v radij-skih oddajah. Seveda pa smo iz srca hvaležni vsem tistim članom, ki ste pomagali iskati donatorje in sponzorje, pa tudi tiste, ki ste delili letake in kakorkoli drugače sezna-njali javnost o našem projektu.

Mednarodni obrtni sejem

Sama predstavitev projekta se je zgodila v mesecu sep-tembru, na Mednarodnem obrtnem sejmu, kjer so se na osrednjem odru sejmišča zvrstili številni gosti, ki so nam pomagali pripraviti akcijo in s katerimi še vedno sodelu-jemo. Takrat smo v prostorih celjskega sejmišča pripravi-li tudi tiskovno konferenco, ki je bila medijsko zelo pod-prta. Posebej zahvala gre gospodu **Ljubu Zajcu**, direk-torju direktorata za promet, pri Ministrstvu za promet in njegovi asistentki gđc. Vesni Marinko, ki sta se udeležila

nega povezovalca programa gospoda **Francija Podbrežnika**, tudi njemu hvala.

Med samo predstavitvijo se je ob odru odvijala vrsta športnih in kulturnih aktivnosti, ki so jih predstavili naši člani in člani drugih društev, ki so nam priskočili na pomoč pri izvedbi in tudi njim gre zahvala.

Kako pa kaj finance...

S tem, ko smo projekt predstavili pa se je naše delo začelo. Sledila so številna gostovanja v različnih televizijskih oddajah, reportažah in prispevkih, pa obiski v radijskih oddajah. Pisanje člankov za častnike in dajanje intervjujev novinarjem. Naš reklamni spot se še vedno vrti na televizijah in radijih. Še vedno lahko vidite reklamo na jumbo plakatih in razobešene plakate na razstavnih panojih. Vse to naše delo je pustilo za sabo veliko finančno luknjo, ki jo je bilo najprej potrebno zapolniti in šele, ko je bila ta luknja zapolnjena, smo lahko rekli, od tu naprej smo pa na dobičku. Na začetku je kazalo precej slabo in malo nas je zaskrbelo, da se iz vsega skupaj ne bo izcimilo to za kar smo garali. No, s časom in glede na odmevnost akcije v javnosti je bil posledično tudi odziv s strani donatorjev in sponzorjev. Tako nam je z njihovo pomočjo do sedaj uspelo zbrati že dobršen del finančnih sredstev za nakup novega kombiniranega vozila. Največja zahvala na tem mestu gre podjetju **A2S** iz Celja in njihovemu zastopniku **Srdjanu Džumhurju**, pa podjetjema **Porsche Slovenija** in podjetju **Porsche Kredit in Leasing**. Prav tako gre zahvala **ZPS** - Zvezi paraplegikov Slovenije in **FIHO** - Fundaciji za financiranje

Zahvala Alenki Gotar

tiskovne konference, magistru **Cvetu Uršiču**, direktorju direktorata za invalide, pri Ministrstvu za Delo, družino in socialne zadeve, da si je vzel čas in prišel pozdravit naše delo ter nenazadnje prim. dr. **Rajku Turku**, ki nas je počastil s svojo prisotnostjo in na osrednjem odru tudi spregovoril o pomembnosti rehabilitacije invalida.

Predstavitev projekta ne bi bila možna brez pomoči **Celjskega sejmišča** in njihove izvršne direktorice gospe **Brede Obrez Preskar**, kateri so nam odstopili razstavne

prostore. Zahvala tudi Prometni policiji Celje in njihove-
mu predstavniku gospodu **Ediju Baumkirherju**, Poklicni gasilski enoti Celje in njihovemu direktorju gospodu **Janku Požezniku**, Zdravstvenemu domu, ZŠAM Celje in vodji Avto šole gospodu **Albinu Ojsteršku**, predstavnikom Sveta za preventivo in vzgojo varnosti v cestnem prometu. Za popestritev je poskrbela Alenka Gotar, ki se je v dobro projekta odpovedala honorarju, za kar se ji iskreno zahvaljujemo. Ne smemo pa pozabiti na energič-

invalidskih in humanitarnih organizacij, **Ministrstvu za promet** in družbi **DDC** - družba za svetovanje in inženiring d.d. (Vlada Republike Slovenije). Seveda nismo pozabili na številna druga podjetja, občine, organizacije, združenja in posameznike, ki so nam nesebično pomagali pri zbiranju sredstev. Hvala tudi vsem regijskim **Društvom paraplegikov** v Sloveniji za podporo in pomoč pri promociji akcije.

In kako naprej

V mesecu decembru smo, v sodelovanju z Module Close to, ki je Implementacija uspešno preverjenega metodološkega pristopa v evropski sistem izobraževanja oz. usposabljanja kandidatov za voznike motornih vozil (General Preventive Teaching - The Implementation of a Successfully Tested Methodological Approach in the European Driving Education System), kot partnerji v projektu pristopili k sodelovanju in izvajanju njihovega poslanstva. Osnovni cilj projekta je izboljšanje prometne varnosti »mladih voznikov« s poudarkom na izboljšanem izobraževanju oz. usposabljanju kandidatov za voznike motornih vozil. V teoretični del usposabljanja se bodo na evropski ravni skušala vključiti avtentična poročila prometnih nesreč, ki so se v preteklosti dejansko zgodile. Podajali jih bodo t.i. mentorji vrstniki oz. »Peer mentorji« (povzročitelji prometnih nesreč, žrtve, reševalci,...) z namenom pritegnitve čim večje pozornosti in dolgoročnejših vtisov med slušatelji. Kot žrtve bodo tu nastopali člani našega društva in ozaveščali mlade bodoče voznike.

Novinarska konferenca

Prav tako bomo nadaljevali sodelovanje z Avto šolo ZŠAM iz Celja, kamor smo se, prav tako, kot žrtve prometnih nesreč vključili v sistem izobraževanja. Tako smo prisotni pri predavanjih teorije vožnje in tam opozarjamo na varnost v prometu.

Ker pa se vzgoja začne že zelo zgodaj, že sedaj obiskujemo osnovne in srednje šole, ter tudi tam ozaveščamo o varnosti v prometu. Ker je ciljna skupina zelo mlada je pomembno tudi, da jim lahko iz prve roke povemo kako je živeti z invalidnostjo. S tem podiramo družbene tabuje in mladino nekako seznanimo z življenjem invalidne

osebe in jim pokažemo, da se v bistvu ne razlikujemo od »hodečih«.

Želimo si, da naše delo ne bi zastalo, zato smo se odločili, da projekt predamo tudi drugim društvom, mi pa še naprej ostanemo njegova gonilna sila. Vse vas, člane, pa pozivamo, da se nam pridružite pri osveščanju javnosti o varnosti v cestnem prometu, ter da sami vozite strpno in previdno.

ŠE VEDNO VOZIM - VENDAR NE HODIM

DRUŠTVO PARAPLEGIKOV JZ ŠTAJERSKE ZA VEČJO PROMETNO VARNOST IN NJIHOVO MOBILNOST.

Ljubljana Tivoli &
Barbara Celjska

PORSCHE
SLOVENIJA

PORSCHE
KREDIT IN LEASING

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PROMET
DIREKCIJA REPUBLIKE SLOVENIJE ZA CESTE
Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PROMET

Gospodarska
zbornica
Slovenije

BIROGRAFIKA
SBORI

Super¹⁶

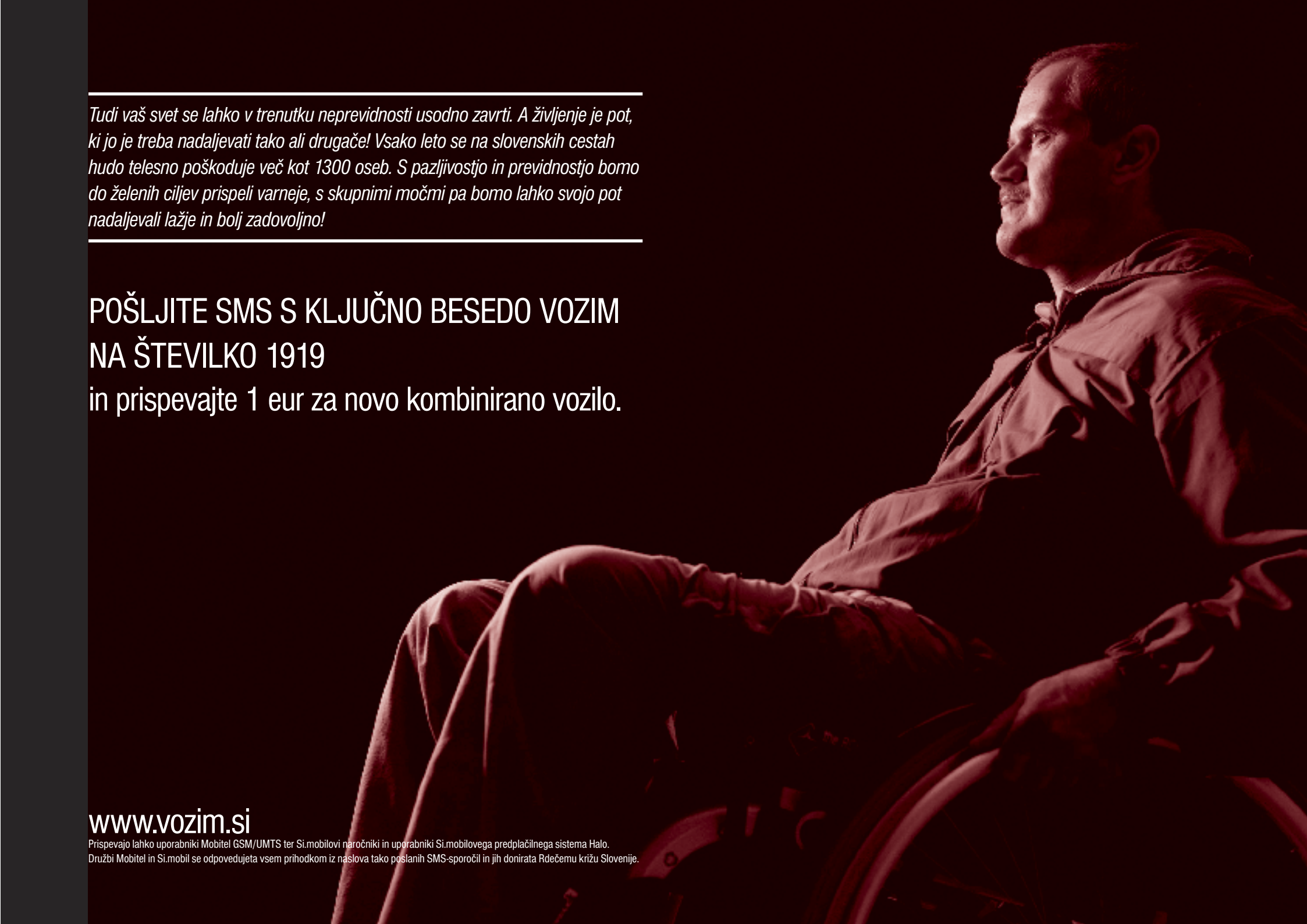
PRINT-VISION
Tisk velikih formatov.

41. MOS

 europlakat

POP /

 Di@log
COMPANY

A man with a mustache, wearing a dark jacket, is seated in a wheelchair. He is looking off to the side with a thoughtful expression. The background is dark and out of focus.

Tudi vaš svet se lahko v trenutku nepredvidnosti usodno zavrti. A življenje je pot, ki jo je treba nadaljevati tako ali drugače! Vsako leto se na slovenskih cestah hudo telesno poškoduje več kot 1300 oseb. S pazljivostjo in previdnostjo bomo do želenih ciljev prispeli varneje, s skupnimi močmi pa bomo lahko svojo pot nadaljevali lažje in bolj zadovoljno!

**POŠLJITE SMS S KLJUČNO BESEDO VOZIM
NA ŠTEVILKO 1919**
in prispevajte 1 eur za novo kombinirano vozilo.

www.vozim.si

Prispevajo lahko uporabniki Mobitel GSM/UMTS ter Si.mobilovi naročniki in uporabniki Si.mobilovega predplačilnega sistema Halo. Družbi Mobitel in Si.mobil se odpovedujeta vsem prihodkom iz naslova tako poslanih SMS-sporočil in jih donirata Rdečemu križu Slovenije.

Z dvigalom do neodvisnosti

Franc Ivenčnik živi v bloku, v visokem pritličju. Leta 1975 se je poškodoval v prometni nesreči, leta 1997 pa je bil diagnosticiran kot tetrapareza. Vse do leta 2000 je lahko hodil s pomočjo bergel, saj so ga noge še nesle. Pred osmimi leti pa je poškodba le pokazala zobe. Franc je zgubil občutek v rokah in nogah. Od takrat uporablja električni invalidski voziček. Tistih osem nesrečnih stopnic je še vedno lahko premagal s pomočjo druge osebe, vendar vsakič težje. Vedel je, da bo slej kot prej potrebno nekaj storiti.

Ko se je v lanskem letu, prav tako v prometni nesreči, poškodoval še njegov sosed Danijel Razgoršek, ki je paraplegik, je pa le bilo potrebno nekaj ukreniti.

Glede na prostorske zmožnosti stopnišča, je bila dvizna ploščad najprimernejša odločitev. Takoj sta navezala stik z arhitektom Zveze paraplegikov Slovenije g. Matjažem Planincem, ki si je stanje ogledal in izrisal načrt.

Za izvedbo projekta sta se, na pobudo Janeza Hudeja, odločila za podjetje INOVACIJA d.o.o., ki je dvizno ploščad postavilo.

Že ko sta se odločila za postavitev dvizne ploščadi, sta se dogovorila, da bo vsak financiral polovico vrednosti, ki je znesla okoli dvanajst tisočakov. Šla sta v akcijo. Iskala sta finančno pomoč in donatorje. Prišla sta do spoznanja, da obstajajo dobri ljudje, ki so

pripravljeni pomagati in tako sta, vsak po svoje, kmalu zbrala potrebna sredstva. Pri zbiranju sredstev so jima pomagali tudi pri Društvu in Zvezi paraplegikov.

Tako so se jima konec oktobra uresničile želje po samostojnosti. Zdaj lahko sama gresta in prideta domov, ne da bi pri tem potrebovala pomoč. Franc pa je v soboto, 8. novembra, v zahvalo za pomoč, povabil donatorje in prijatelje z Društva, na ogled ploščadi in pogostitev.

Franc Ivenčnik

Prijetno srečanje članic

V petek 17.10.2008 smo se zbrale, nekaj žensk članic Celjske regije, v naših prostorih. Pridružila se nam je članica DP Ljubljanske pokrajine z dvema spremljevalkama. Pokazale so nam, kako se izdelujejo novoletne voščilnice. Prinesle so nekaj lepih vzorcev in material za izdelavo voščilnic. Kmalu so nastali lepi vzorci, ki smo jih z veseljem pokazale tudi članoma Televizije Slovenija, ki so prišli snemat naše delo in izdelke. Pridružil se nam je tudi naš predsednik Janez Hudej, ki je za TV opisal življenje naših članov, s čim se ukvarjamo in s tem prispevamo za novoletne voščilnice. Posladkali smo se z dobrim pecivom in se vrnilo veseli domov. Saj je bil naš plan izpolnjen z jednako voljo do življenja. Posebna hvala Zvezi paraplegikom in članici Ljubljanske pokrajine, ki so prispevali, da so bili naši izdelki preko televizije posredovani našim članom, ki niso bili prisotni ob tej priložnosti. Dekleta so s seboj prinesla tudi kmečke buče, ki smo jih izrezale in prikazale, kako lepo gorijo s pomočjo sveč, ki smo jih postavile v sredino.

Vsem hvala za prijetno druženje.

Jožica Romih

Zbrali smo se tetriči

V začetku meseca marca me je poklical Mirko Temnik in mi sporočil, da so se na upravnem odboru pogovarjali, da bi se v društvenih prostorih srečali mi tetriči, ki vozičke pač ne moremo upravljati z rokami. Moram priznati, da me je s ponujenim predlogom malce presenetil. Dogovorila sva se, da bom novico sporočil naprej in se v kratkem slišiva. Osebnost mi je bil predlog všeč saj sva do sedaj izmed vseh članov našega društva midva z Gregom žal nekoliko izstopala.

Tako smo v kratkem sprejeli dva nova člana v naše društvo Marino iz Šentjurja in Gorana iz Žalca, ki sta prav tako tetriča in ne moreta upravljati vozička z rokami. Razmišljal sem sam pri sebi, da bi bilo takšno srečanje lahko zelo koristno, saj če pomislim s kakšnimi težavami se srečamo ko zapustimo center Soča in pridemo v domače okolje. Mislim, da nima smisla naštevati, kaj vse nas čaka doma. Tukaj pa je bistvena razlika med paraplegiki in nami tetriči. Če samo pomislim kako težko je bilo izbrati prvi voziček. Največja težava je izbrati pravo krmilno konzolo s katero potem vozimo voziček z usti ali brado. Takrat bi potreboval nasvet in izkušnje kakega tetriča, ki je šel čez to kalvarijo. A

ker ga ni, se odločimo tako, kot nam to svetujejo drugi. Ti pa vidijo le skozi oči denarja in se ne obremenjujejo ali boš ti lahko naslednjih pet let voziček vozil ali pa rušil vse pred seboj in se zapiral med štiri stene, da se ti drugi ne bi smejali kako si neroden. Žal se tako velikokrat odločiš narobe. Priložnost za popravni izpit dobiš pa čez pet let.

Tako sem namen srečanja sporočil ostalim članom, ki so bili nad idejo navdušeni. V aprilu je tako sledilo prvo srečanje. V prostorih društva so nas sprejeli: predsednik Janez Hudej, socialni referent Mirko Temnik in šofer Dominik. Sledil je topel pozdrav in kmalu je steklo prijetno kramljanje med nami. Pogovorili smo se o težavah, ki jih imamo in izmenjali izkušnje pri nabavi tehničnih pripomočkov. Zelo kmalu pa smo prišli do zaključka, da imata Marina in Goran težave z vožnjo svojih novih vozičkov. Tako se je ponovila zgodba z neustrezno konzolo. Že na prvem srečanju je bilo jasno, da ne bo zadnje saj imamo veliko istih težav, ki jih bomo lažje premagovali z izmenjavo informacij. Sklenili smo da se bomo srečevali vsak prvi četrtek v mesecu v prostorih društva.

Peter Planinšek

Osmrtnica ✿

*Glej, zemlja si je vzela, kar je njeno,
a kar ni njeno, nam ne more vzeti,
in to, kar je neskončno dragoceno,
je večno in nikdar ne more umreti.*

(Svetlana Makarovič)

V letošnjem letu so nas zapustili:

Berghaus Franc – rojen 19. 7. 1956

Hvala Anton – rojen 2. 8. 1954

Zdolšek Marko – rojen 22. 4. 1931

Žlender Jožef – rojen 31. 8. 1941

Letno srečanje

Zanimanje za vozičke je bilo veliko

Tudi letos smo tradicionalno letno srečanje članov izvedli ob ribniku Ribiške družine Laško v kraju Mrzlo Polje, ki ga je pomagal sofinancirati g. Vladimir Markovič iz podjetja MYCYLE, ki je na srečanju s svojimi sodelavci predstavil različne vozičke, tako na ročni, kot tudi na električni pogon. Lahko smo se prepričali, da so cene le-teh ugodne, po novem jih je možno nabaviti tudi z naročilnico za medicisko tehnični pripomoček, zato je bilo zanimanje za vozičke veliko.

Zbralo se je veliko število članov in njihovih spremljevalcev, predvsem pa smo bili veseli, da so se vabilu odzvali novi člani, ki so bili na srečanju prvič. Uživali smo ob dobri jedi (božanski bogač, za piko na i pa še hrana z žara) in pijači. Nasmajali in poveselili smo se ob družabni igri (pikado v vetru) in tistim, ki jim je kljub temu uspelo zadeti tarčo smo podelili praktične nagrade.

Janez Hudej

Odprava arhitekturnih ovir v Radečah

Na podlagi popisa arhitekturnih ovir na javnih prometnih površinah in javnih zgradbah, smo bili vabljeni na 12. sejo Občinskega sveta, ki je bila v prostorih sejne sobe občinske uprave Občine Radeče. Na seji, kjer smo svoja stališča lahko predstavili tudi paraplegiki (Matjaž Planinc, dipl.ing.arhitekture, Julija Belinc, Janez Hudej), je svet obravnaval gradivo: Odprava komunikacijskih in grajenih ovir na javnih prometnih površinah in objektih javnega pomena v Radečah, ki smo ga pripravili v našem društvu. Na pobudo članov, ki živijo v občini Radeče, smo v mestu Radeče naredili popis ovir, ki funkcionalno oviranim ljudem onemogočajo neovirano gibanje in zaradi njih celo ne morejo do središča mesta drugače kot z avtomobilom. Nataša Lotrič je pripravila gradivo v obliki slikovnega prikaza in izdelanimi predlogi za odpravo teh ovir. To gradivo smo najprej predstavili predstavnikom občine, ki so naše delo vzeli resno in uvrstili problematiko na dnevni red seje Občinskega sveta. Na podlagi tega smo bili vabljeni na 12. sejo Občinskega sveta, ki je bila v prostorih sejne sobe občinske uprave Občine Radeče. Na seji, kjer smo svoja stališča lahko predstavili tudi paraplegiki, je svet obravnaval popis ovir in sprejel sklep, da bo v letošnjem letu prioritarno odpravil tiste ovire, ki so za naše člane najbolj problematične, za odpravo ostalih pa bodo proračunska sredstva namenili v letu 2009 in 2010. Občini Radeče se zahvaljujemo za obravnavo našega gradiva in za povabilo na sejo Občinskega sveta. Mi pa si želimo, da bodo sklepi, ki se nanašajo na Odpravo komunikacijskih in grajenih ovir na javnih prometnih površinah in objektih v Radečah resnično realizirani.

Janez Hudej

Občina Rogaška Slatina

Občina po meri invalidov

ZDIS (Zveza delovnih invalidov Slovenije) je izdala razpis za vključitev občin v projekt »Občina po meri invalidov«. Nanj se je prijavila tudi Občina Rogaška Slatina v sodelovanju z Območnim društvom invalidov Zg. Poso-
telje v Rogaški Slatini.

V ta namen je bila najprej organizirana okrogla miza, ki so se je lahko udeležili vsi zainteresirani v zvezi z invalidsko problematiko. V imenu našega društva se jo je udeležila Kitak Gordana in posebej izpostavila problem dostopa do vseh zdravstvenih storitev v zdravstvenem domu v Rogaški Slatini vključno z neprimernimi sanitarijami. Nekaj se že ureja, v naslednjih dveh letih naj bi bilo zgrajeno dvigalo.

Največ razprave je bilo glede odprave arhitektonskih ovir, kjer je že s strani občine že urejena t.i. »invalidska pot« po pločniku skozi center Rogaške Slatine.

Tako je Občinski svet 28.11.2007 sprejel sklep da

- Občina Rogaška Slatina pristopi k projektu ZDIS za pridobitev listine »Občina po meri invalidov«
- Da se pripravi Analiza o položaju invalidov v občini Rogaška Slatina glede na Standardna pravila OZN o izenačevanju možnosti invalidov
- Da se imenuje 14-članska delovna skupina za pripravo te analize

Delovno skupino so sestavljali člani invalid. organizacij, predstavniki zdravstvenih in humanitarnih ustanov, člani Občinskega sveta, kot vodja projekta je bil imenovan Marjan Čuješ, tajnik občine.

V tej delovni skupini smo sodelovali tudi mi. Delovna skupina je pripravila Analizo položaja invalidov v občini in Akcijski načrt za obdobje 2008–2010 kar se je posredovalo Občinskemu svetu v obravnavo in sprejem, (vsa dokumentacija je na vpogled v našem društvu).

Občinski svet je sprejel in potrdil oboje in hkrati imenoval šest članski Svet za invalide pri Občinskem svetu v katerem je tudi naša članica Kitak Gordana.

Glede na vso dokumentacijo je bila na razpisu Občina Rogaška Slatina uvrščena med kandidatke za pridobitev listine.

Gordana Kitak

Darujte prispevek dohodnine

Zakon o dohodnini omogoča, da lahko 0,5 odstotka vaše dohodnine darujete Društvu paraplegikov Jugozahodne Štajerske do 31. 12. 2008. To pa ne bo vplivalo na višino vaše dohodnine, saj gre za prispevek, ki ga država namenja nevladnim organizacijam od davka na dohodek, nam pa lahko vaš prispevek zelo pomaga. Ker trenutno na našem društvu poteka akcija zbiranja sredstev za nakup novega kombiniranega vozila, boste s tem dejanjem podprli naš projekt »ŠE VEDNO VOZIM, VENDAR NE HODIM«. Mi pa vam obljubimo, da bomo denar porabili izključno za izvajanje naših posebnih socialnih programov. O možnosti darovanja prispevka lahko obvestite vaš sorodnike, prijatelje in znance. Zelo vam bomo hvaležni.

Barbara Slaček

Rdeči križ Slovenije

Rdeči križ Slovenije izvaja s številnimi prostovoljci, ki delujejo v razvejani mreži območnih združenj in krajevnih organizacij Rdečega križa po Sloveniji, obširen program neposredne pomoči. Skrbijo za izvajanje sosedske pomoči, pripravljajo srečanja, organizirajo obiskovanje bolnih, spodbujajo delovanje skupin za samopomoč in med generacijskih skupin. Prav tako pa organizirajo tabore in letovanja za otroke. V skladu z zmožnostmi zagotavljajo pomoč v hrani, higienskih pripomočkih, obleki, obutvi in nastanitveni opremljeni – pohištvo in bela tehnika. Socialno dejavnost izvajajo v sodelovanju s 56 območnimi združenji, več kot 1000 krajevnimi organizacijami in prostovoljci. Pri izvajanju svoje dejavnosti pa v skladu z zakonom zagotavljajo varovanje zasebnosti in tajnosti vaših osebnih podatkov.

Med mnogimi drugimi dejavnostmi, ki jih izvajajo, so tudi:

- socialna pomoč posameznikom in družinam
- krvodajalstvo
- SMS donacije

SOCAILANA POMOČ, je ena izmed temeljnih nalog Rdečega križa Slovenije. Njeno poslanstvo je ponuditi pomoč najbolj ogroženim posameznikom in skupinam. S programi socialne dejavnosti, ki sodijo med najpomembnejše in najobširnejše, na ta način lajšajo stisko brezposelnim, brezdomcem, starostnikom, bolnim, osamljenim ter številnim posameznikom in družinam. V programu socialne pomoči sodelujejo s številnimi donatorji in radodarnimi posamezniki.

KRVODAJALSKE akcije organizirajo že od leta 1953. Vsako leto pripravijo program krvodajalskih akcij, ki je usklajen z zdravstveno službo in z neposrednimi organizatorji. O programih redno obveščajo v časopisih, revijah, radiu, televiziji, na internetu, s plakati...V zahvalo za udeležbo pa organizirajo vsakoletna srečanja, na katerih krvodajalcem podeljujejo zahvale in priznanja.

SMS DONACIJE so modernejša oblika pomoči s katero, v sodelovanju z Mobitelom in Si mobilom, podpirajo različne akcije. Uporabniki omenje-

nih omrežij, lahko na ta način prispevajo prostovoljne prispevke.

Prav ta slednja oblika pomoči se pravkar odvija tudi na našem društvu, v sodelovanju z Rdečim križem Slovenije, za zbiranje sredstev, za nakup novega kombiniranega vozila. Tako lahko na številko 1919 pošljete SMS sporočilo, s ključno besedo VOZIM in prispevate 1 euro za nakup vozila.

Pred kratkim smo od Celjskega Rdečega križa Slovenije, prejeli tudi 20 paketov posteljnih predlog, vložkov in plenice, ki smo jih razdelili med naše člane, kateri so tovrstno pomoč potrebovali.

Rdečemu križu Slovenije se iskreno zahvaljujemo za nesebično pomoč ter jim želimo veliko uspeha pri izvajanju njihovega poslanstva. Hkrati pa si želimo in se veselimo sodelovanja tudi v prihodnje.

**Po www.rks.si povzela
Barbara Slaček**

Zakladi Srednje Azije

Zaradi geografske odmaknjenosti, dragih letalskih povezav in zahtevnega pridobivanja vstopnih viz se države Srednje Azije redko znajdejo med cilji zahodnih turistov. Škoda, kajti na območju vseh teh – stanov je moč najti toliko zanimivih reči, da je obisk vreden vsakega truda.

Kazahstan

Krožno pot po Kazahstanu, Uzbekistanu in Kirgizistanu sva pričela s pristankom v Almatyju. Velemesto, nekoč znano kot Alma Ata, je danes poslovno in finančno središče celotne regije. To se ne odraža zgolj v bleščečih poslovnih zgradbah in trgovinskih središčih, odraža se tudi v cenah, ki Almaty uvrščajo na 30. mesto med najdražjimi mesti sveta – življenje v Almatyju je tako dražje kot življenje v Los Angelesu, Berlinu ali Bruslju. Draginja je posledica hitrega razvoja mesta v zadnjem desetletju, temelji pa predvsem na trgovanju s črnim zlatom, nafto, katere zaloge so v Kazahstanu med največjimi na svetu. In navkljub dejstvu, da je bogastvo v Almatyju zelo neenakomerno porazdeljeno, se njegove ulice zdijo zelo varne – domačini pa v šali dodajajo, da je največja nevarnost, ki preži na tujca v Almatyju, nevarnost, da ga povozi bogat mulec v izjemno dragem terenskem vozilu.

V hudi avgustovski pripeki sva si večino zanimivosti mesta, katerega ime sicer pomeni "bogato z jabolki", nav-

kljub velikim razdaljam ogledala kar peš, hkrati pa sva si uspela urediti še vizi za Uzbekistan. Še posebej so naju navdušili park Panfilov z mogočnim spomenikom kazahstanskim žrtvam sovjetskih vojn in iz lesa izdelano praviljično pravoslavno katedralo Zenkov, ogromna Zelena tržnica s pravim mravljiščem ponudnikov in ponudbo od igle do slona ter centralna mošeja, največja mošeja v Kazahstanu z veliko turkizno modro kupolo in petimi lepimi minareti. Prav mošeja in katedrala slikovito simbolizirata etnično strukturo prebivalcev tega zanimivega velemesta, saj je slaba polovica njegovih prebivalcev muslimanskega kazaškega, druga slaba polovica pa pravoslavnega ruskega porekla. Med sprehodom po mestnih ulicah je prebivalstvo zelo lahko ločevati, saj so Kazaki precej temnejše polti, njihove oči pa so prav poševno azijske.

Raznolikosti mesta navkljub pa je nekaj dni v Almatyju kar dovolj, zato sva se kmalu odločila za premik proti uzbekistanski prestolnici Taškent. Del poti do Shymkenta sva premagala z nočnim vlakom, preostanek pa z minibusi, taksiji in avtoštopom. Prav ta zadnji del poti med Shymkentom in Taškentom, za katerega naj bi potrebovala zgolj dve uri, pa se je zaradi nepričakovano zaprtega mejnega prehoda spremenil v pravo odisejajo. Ko sva se tako znašla na vročem puščavskem soncu, sva hitro ugotovila, da o bogastvu tu ni več sledov, kot tudi ni

Tržnica v Taškentu

bilo več sledov o prebivalstvu ruskega porekla. Bleščeče stolpnice so zamenjale neugledne hišice, široke ulice prašne ceste, polne lukenj, drage terence pa prastari audiji. Taksist Abdurrahman je hitro pojasnil, da je vsakdanji boj za kruh tu v puščavi trd, bogastvo pa je rezervirano le za Almaty in novo prestolnico Astana.

Na začasnem mejnem prehodu, ki sicer stoji prav sredi ničesar, sva naletela na konvoj tovornjakov in ob pogledu nanje ostrmela. Njihove registrske tablice so namreč nedvomno sporočale, da gre za slovenske tovornjake. Upanje na debato v našem jeziku pa je trajalo le do pogovora s prvim voznikom, ki je razkril pisano narodnostno strukturo tovornjakarjev – dva Poljaka, dva Litovca, Bosanec in Srb naj bi v Taškent prevažali humanitarno pomoč.

Uzbekistan

V Taškent sva po dvanajsturni odisejadi na puščavskem soncu prispela dehidrirana in mrtvo utrujena, vendar v prijetnem spremstvu dveh afganistanskih poslovnežev in škotskega arhitekta, s katerimi smo se spoznali na mejnem prehodu. Že takoj po prestopu meje sva opazila, da sva vstopila v drugačen sistem. V morju starodavnih lad in redkih malih Daewoojev je hitro prevladal občutek, da sva se pomaknila nekaj desetletij nazaj v času.

Že naslednje jutro sva se podala na ogled, ki so potrdili prve vtise. Življenje v državi, v kateri diktatorsko vlada nekdanji generalni sekretar uzbeške komunistične partije Islam Karimov, resnično ni lahko. Velika večina prebivalstva živi zelo skromno življenje, država je še vedno v preveliki meri odvisna od kmetijstva, še posebej od

proizvodnje belega zlata, bombaža, Karimov pa vlada s trdo roko rahlo ekscentričnega diktatorja.

Taškent nikakor ni tako bleščeče mesto kot Almaty, je pa zato za odtenek bolj prijetno. Čeprav je dediščina razpadle Sovjetske zveze še zelo prisotna in jasno prepoznavna, je v mestu moč čutiti tudi azijski utrip, nekatere zanimivosti pa naravnost navdušujejo.

Na ogromni mestni tržnici, ki se je resda nahajala prav na poti do najinega hostla, sva se tako ustavila vsaj dvakrat dnevno. Ne le uživanje v najcenejši in najokusnejši hrani s stojnic ostarelih branjevk, navduševalo naju je tudi opazovanje umetelnega zlaganja lubenic in melon v velike sadne piramide, sprehajanje med pisanimi vrstami lepo zložene sveže zelenjave in celo brskanje po različnih neuporabnih plastičnih izdelkih kitajskega porekla.

Resnična posebnost Taškenta pa je podzemna železnica, metro. Taškent je edino mesto v Srednji Aziji, ki se lahko ponaša s tem fantastičnim prevoznim sredstvom, poleg tega pa so podzemne postaje taškentskega metroja gotovo ene najlepših na svetu. Notranjosti vseh 36 postaj so namreč prave umetnine, pri oblikovanju katerih so ob uporabi različnih materialov od stekla do marmorja sodelovali vodilni uzbekistanski umetniki in arhitekti. Vožnja s hitrim in učinkovitim metrojem je čudovito doživetje, vtis kvari le dejstvo, da država metro obravnava kot vojaški objekt, zato je fotografiranje v njem strogo prepovedano, na vsaki postaji pa potnike opazuje večje število vojakov in policistov. Zadeva je tudi malce neprijetna, saj se slednji spotikajo prav ob vsakega tujca, ki

ga opazijo, tako da sva bila v dveh dneh kontrolirana kar petkrat. Je pa zato taškentski metro gotovo eden najbolj varnih krajev na Zemlji.

Potem ko sva si ogledala Taškent in na kirgiškem veleposlaništvu zaprosila za njihovo vizo, je prišel čas za selitev v notranjost Uzbekistana. Najin prvi cilj je bil Samarkand, nekdanja prestolnica tatarske države in eno najstarejših stalno naseljenih mest na svetu, drugi pa Buhara, eden najpomembnejših centrov perzijske civilizacije in skupaj s Samarkandom eno ključnih mest na Svilni cesti.

Pred odhodom v Samarkand pa sva se hočeš nočeš morala spoznati s še eno posebnostjo Uzbekistana – nakupom vozovnic za vlak, ko si odvisen zgolj od dobre volje in poštenosti uslužbenca na blagajni. Na glavni železniški postaji je tako uslužbenka glasno zatrjevala, da vozovnic za Samarkand ni več, brez težav pa sva jih lahko – čisto uradne, s številkami sedežev in celo natisnjenimi priimki! – kupila po dvojni ceni le nekaj metrov stran v salonu za VIP goste. Osorna natararica, ki v tem salonu v sodelovanju z glavno blagajno očitno vodi vzporedno prodajno službo, je na najine pomisleke odrezavo odgovorila, da nama pač dela uslugo.

S prihodom v vroči Samarkand so sovjetsko dediščino dokončno zasenčili fantastični ostanki zgodovinskega mesta, ki je že stoletja dolgo pomemben center islamskih znanstvenih študij. Srce starega Samarkanda, v katerem je sicer že v 14. stoletju živelo okoli 150.000 ljudi, predstavlja Registan, izjemen kompleks treh veličastnih medres oz. višjih verskih šol. Medrese so dandanes veči-

Nekropolis Shah-i-Zinda

noma solidno obnovljene, še vedno pa navdušujejo tako z mogočnostjo kot s posamičnimi vrhunsko dodelanimi detajli. Med sprehajanjem po medresah pa je v zraku še vedno moč čutiti stoletja učenosti in asketskega življenja učenjakov ...

Mimo nedavno obnovljene veličastne mošeje Bibi-Khany, katere vhodni portal se dviguje kar 35 metrov v modro samarkandsko nebo, sva se sprehodila še do nekropolisa Shah-i-Zinda, večnivojskega kompleksa manjših mavzolejev, poslednjih domovanj najpomembnejših prebivalcev tega nekoč tako slavnega mesta. Čeprav je notranjost večine mavzolejev, stisnjenih na pobočju manjšega hriba z enim od mestnih pokopališč, razumljivo špartanska, pa so njihovi stropi praviloma prave umetnine, zaradi katerih lahko obiskovalca hitro prične boleti vrat. Prav gledanje v višino je ena izmed značilnosti Samarkanda, saj je njegova zanimiva zgodovinska dediščina tako mogočna, da se v njeni senci počutiš prav majhnega.

Na poti nazaj proti hostlu naju je dohitela manjša nevihta z najinimi prvimi dežnimi kapljami v Srednji Aziji. Osvežitve, ki jo je sicer spremljal močan puščavski veter, sva se resnično razveselila, a sva nevihto vseeno prevetrila v lokalni restavraciji. Večji ražnjič, ki mu tu pravijo šašlik, je kar dobro del in tudi nad mantiji, v pari kuhanih cmoki, se nisva pritoževala.

Pozno zvečer sva se odločila še za obisk mavzoleja Gur-e Amir, v katerem že od 15. stoletja počiva truplo velikega srednjeazijskega zavojevalca Timurja. Briljanten vojaški strateg si je ob prelomu 14. v 15. stoletje kruto podre-

Mavzolej Gur-e Amir

dil ozemlje med današnjo Turčijo in zahodno Kitajsko, ga združil v timuridski imperij in osnoval dinastijo, ki je ozemlju vladala dobra štiri stoletja. Mavzolej, v katerem je slaven vojščak našel svoj mir, v celoti ustreza njegovemu slovesu, saj gre za izjemno lep in velik – z osvetljeno azurno kupolo ponoči celo pravljichen – kompleks.

V naslednjem, zadnjem delu: buharska oaza, pot v Biškek in vroči vrelci Altyn Arashana.

Višek atletskih nastopov

Leto 2008 bo zapisano z zlatimi črkami. Prvič v 30 letni zgodovini društva se je zgodilo, da je bil dobitnik paraolimpijske medalje član našega društva.

To je bila sezona atletskih nastopov naših članov, ki bo z zlatimi črkami zapisana v knjigi spominov. Poleg odličnega Jožeta Flereta je na Paraolimpijskih v Pekingu, nastopal tudi Henrik Plank. Trinajsto sezono Ekipnih tekmovanj v atletiki smo končali z 11 zmago. Na štirih tekmah smo bili štirikrat najboljši. Sodelovali smo tudi na 28. Maratonu Treh src v Radencih, kjer je zmagal Matej Lednik, Janez Hudej pa je bil drugi. Na 6. teku Bevke v Bevkah je bil prvi Janez Hudej.

Naša reprezentanta, Jože Flere in Henrik Plank sta tekmovala tudi na različnih mednarodnih tekmovanjih, kjer sta bila vedno med dobitniki medalj.

24. – 25. 5. 2008

11. Odprto prvenstvo hrvaške v atletiki, Reka Hrvaška

18. 6. 2008

Miting Celjskih Knezov, Celje, Slovenija

5. 7. 2008

Mednaodni memorial Ašlija Kožarja v atletiki, Varaždin, Hrvaška

12–13. 7. 2008

Pokal v atletiki čeških invalidov, Češke Budejovice, Češka

Sezono smo zaključili z 39. Memorialom prof. B. Hrovatina, ki je bil 4. 10. 2008 v Ljubljani. Poleg tega, da smo bili druga najštevilčnejša ekipa smo osvojili tudi vrsto najvišjih uvrstitev. Osvojili smo pet zlatih, pet srebrnih in sedem bronastih medalj.

Janez Hudej

Pregled kegljanja za prejšnjo sezono

Kegljanje je ena od najpopularnejših vrst rekreacije oziroma športa med paraplegiki. Tako je tudi v našem društvu, kjer tedensko keglja okoli deset članov. Treningi potekajo vsako sredo od oktobra do sredine junija.

Da pa bi bilo vse skupaj bolj zanimivo, posamezna društva organizirajo tudi tekmovanja, tako da skozi celotno sezono praktično obiščemo vse konce Slovenije. Keglja se v posamični in ekipni konkurenci. Na nekaterih tekmah se meče 120 lučajev, na drugih pa zaradi omejenosti kegljišč 60 lučajev. Ob koncu sezone organizira Zveza za šport invalidov tudi državno prvenstvo vseh invalidov, kjer se pomerijo samo najboljši kegljači v posameznih stopnjah invalidnosti.

Tudi naša ekipa se redno udeležuje tekmovanj in na njih kar uspešno tekmuje. Ekipa, ki predstavlja posamezno društvo (v njej so štirje tekmovalci, od katerih mora najmanj eden biti tetraplegik, lahko pa je tudi ženska), se ponavadi uvrsti na tretje ali četrto mesto, posamezno pa smo najmočnejši v kategoriji tetraplegikov, kjer se naši tekmovalci redno uvrščajo med prve tri.

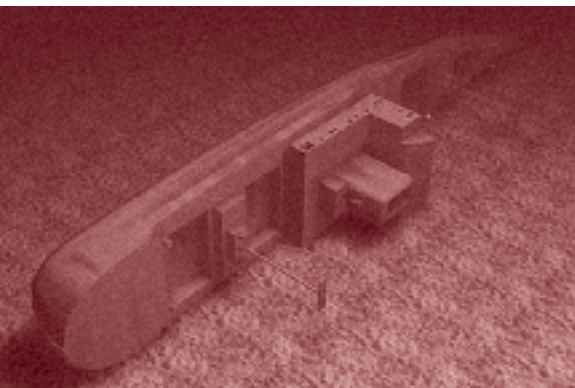
Kot vsako leto smo tudi letos organizirali že 8. memorial v spomin na začetnika kegljanja v našem društvu Petra Zdovca. Na domači tekmi je ekipa pokazala odlično formo in presenetljivo prvič v ekipni konkurenci osvojila prvo mesto. Med posamezniki se je najbolj izkazal Roman Hrženjak, ki je med paraplegiki osvojil drugo mesto.

Meseca maja je v Celju potekalo tudi državno prvenstvo. Za uvrstitev nanj, je potrebno na štirih tekmah, kjer se meče 120 lučajev izpolniti normo, to pomeni, da je potrebno podreti najmanj 320 kegljev (tetraplegiki) in 390 kegljev (paraplegiki) na posamezni tekmi. Letos se je na državno prvenstvo uvrstilo pet naših članov. Vseh pet je tudi na tekmovanju za naslov državnega prvaka pokazalo odlično kegljanje. Najbolj pa sta se izkazala Aleš Povše (1. mesto med tetraplegiki) in Slavko Mikec (2. mesto med tetraplegiki).

Tudi v prihodnji sezoni, ki se je že začela, si želimo podobnih rezultatov, lepo pa bi bilo, če bi se nam priključil še kakšen nov tekmovalec ali tekmovalka.

Potapljanje v reki

V petek, 10 oktobra, sem se odpravil še na zadnje letošnje potapljanje. Dobili smo se na glavnem pomolu v Reškem pristanišču. Cilj našega potopa sta bili potopljena tovorna ladja Elhawi Star, ki se nahaja neposredno pred Reškim pristaniščem in leži na boku v globini od 42 do 35 metrov in manjša tovorna ladja, ki se prav tako nahaja pred pristaniščem in leži na globini med 32 in 20 metri.

Prvi dan se je ena skupina spustila do prve ena pa do druge ladje. Spust se je pričel po vrvi in nekje na 20 metrih globine smo zagledali obris celotne razbitine. Vidljivost je bila odlična in takoj smo se odpravili na raziskovanje posameznih delov (od propelerja, krme, premca,...). V dobre pol ure smo preplavali celotno dolžino ladje, ki je res zelo zanimiva in polna morskega življenja. Po dvigu nas je že čakalo kosilo. Popoldne pa se je na

potop odpravila še druga skupina in na razbitini odkrila ladijski zvon.

Po napornem dnevu smo se odpravili v Kostreno, kjer smo prespali. Naslednji dan pa smo opravili še en potop na drugo razbitino. Ladijskega zvona pa žal ni bilo več. Prvič odkar se potapljam, sem bil vodja para. Vidljivost je bila žal zelo slaba, tako da se ni videlo prav veliko. Po poznem kosilu so se najbolj vztrajni odpravili še na nočni potop.

V nedeljo so se nekateri še potapljali na steni v Žirkovem, drugi pa smo uživali na toplih jesenskih sončnih žarkih.

Aleš Povše

Šah

Ko pride jesen, oživijo tudi črno – bela polja. Šahisti našega društva smo bili letos dvakrat povabljeni na prijateljsko srečanje na Primorsko.

Prvič smo odigrali prijateljski dvoboj s Primorci. Ogledali smo si tudi dela likovnih umetnikov. Nato je sledilo prijetno druženje z domačini in likovniki. Ni preteklo več kot mesec dni, ko smo se zopet odpravili proti primorski na vsakoletno meddruštveno tekmovanje. Toda ta pot se je kaj kmalu končala, saj nam je odpovedal kombi že v Mozirju. Zato smo se domov vrnili s pomočjo svojcev, ki so nas prišli iskat. To potrjuje kako potrebno je novo vozilo. Za konec naj dodam, da se turnirji odvijajo vsak ponedeljek v prostorih društva. Vabljeni!

Franc Ivenčnik

Papiga

Pri neki hiši so naročili dve toni premoga, da bodo imeli za kurjavo. Ko so premog pripeljali, na žalost nikogar ni bilo doma, zato je voznik tovornjaka pozvonil pri vratih, da vpraša kam naj premog strese. Oglasila se je papiga, ki so jo imeli pri hiši in rekla: »kar na teraso ga stresite«. Voznik skomigne z rameni, si misli svoje in premog strese na teraso pred dnevno sobo in odpelje. Kmalu so se vrnili tudi lastniki hiše in ko je gospodar videl kaj se je zgodilo, je jezno prijel papigo, jo čez peruti pribil na steno in rekel: »Za kazen, da drugič ne boš naredila še kakšne neumnosti! Ko papiga visi na steni tako pribita, se razgleduje po sobi in ne daleč od sebe zagleda na križ pribitega Jezusa. Nekaj časa ga opazuje, potem pa pogumno vpraša: »A si ti tudi premog naročil?«

Še vedno kolesarim

Rekli so mi, da naj napišem članek o tem

kako sem se začel ukvarjati s kolesarjenjem oz. s tujko handbikom. Naj vam povem, da sem se navdušil čisto naključno oz. sem ga hotel imeti v začetku ne ravno kot šport, ampak kot pripomoček s katerim bi lažje premagal nekaj sto metrov kot z običajnim vozičkom.

Ko sem med vikendi v času rehabilitacije prihajal domov s tistim zastarelim, okornim in vse prej kot premikajoč se željnim kupom železja, sem si rekel da tako nikakor ne bo šlo. Seveda še nisem do takrat niti imel možnosti preiskusiti kakšen »normalen« voziček razen tistih predpotopnih, ki jih imajo na inštitutu za rehabilitacijo.

Zato sem mislil, da so vsi tako okorni, kot da za sabo vlečeš še celo skupino sebi podobnih. Na tak način si nisem mogel predstavljati niti sprehoda s svojim psom po naši ulici, kaj šele da bi z vozičkom bil zmožen premagati kakšno daljšo razdaljo po mestu. Saj sem že sedaj po 10ih minutah sprehoda dihal kot »slon«; čeprav delno tudi zaradi poškodbe pljuč.

Ja, prvi povod za iskanje drugega prevoznega sredstva je bil čisto zgrešen in plod nevednosti.

Začelo se je iskanje in brskanje po internetu. S čim vse se lahko paraplegik vozi: vozijo atv-motorje, dirkajo z dirkalnimi vozički – formula (atletika), zanimivi so bili vozički za košarko–športni izgled, verjetno so tudi hitri.

Eeee... kaj pa je to? ... kako se imenuje!? ... neka-ko ... hand-nekaj ... kaj ... bike? A saj res ... handbike. Ja logično, normalno; kolo ki ga goniš z rokami – handbike. O pogled kakšni frajerji; vozijo se okoli jezer, po parkih, v družbi tistih, ki rolajo, celo zraven ostalih kolesarjev – se pravi more biti hitro in verjetno tudi ni tak napor premagovati nekaj 100m. O glej glej, celo tekmujejo z njimi.

In začela se je druga stopnja iskanja. Handbike sigurno kupiti! Sedaj je bilo vprašanje ali to kdo že mogoče ima ali prodaja. Vprašam fizioterapevte ... nekaj malega so vedeli o tem, ampak kdo to prodaja ... hmm? Verjetno nihče pri nas. Ima že kdo to pri nas ... hmm? Nihče ne pozna nikogar. Kaj zdaj? Nikjer ne morem poskusit, nikjer videt v živo. Ja bom iskal po internetu naprej in bral razne članke. Vsi hvalijo,

na tekmovanjih je veliko udeležencev ... ja sigurno ne more biti slabo. Nič, kupil ga bom, če ne ga bom pa že nekako prodal naprej.

Tretje iskanje: Kje kupiti? Tako sem začel iskati različne proizvajalce. Seveda nikoli ne gre brez problemov. Očitno so najbolj razširjeni v Ameriki, cena je polovična napram Evropskim. Se splača uvoziti iz Amerike ali kupiti pri bližnjih sosedih? Ne, tile v Avstriji so čudni, tale v Nemčiji mi tudi ni všeč. Ja nič ... halo kolega, kako je z uvozom iz Amerike? kaj vse moram še računat za stroške? Uff, res ... aja tudi še to, uuu ... to pride pa še kar dosti zraven. Ja če ni, pol pač ne gre drugače, kot tako da vse to plačam.

In so se začela dogovarjanaj preko e-maila. Vsi dogovori ok, dobim vse potrebne podatke, preverim podjetje, vse ok. Prav jutri grem na banko plačat. Ja, spet problemi, tokrat s starši: »počakaj še malo, toliko da prideš domov z rehabilitacije, ne se prenaaglit, si se dobro prepričal ... itd«

No in mine še en teden. O lej ka pa je tole tukaj ... enako kolo, kot si ga želim jaz, malo rabljeno, s samo 50km. Fuu, pa saj je skoraj novo. Tri slikce kažejo, da ni z njim nič narobe. Ja zakaj ga pa potem prodajajo? Spet maili sem in tja. Kolo je rabljeno, ker je bilo verjetno testno pri prodajalcu in staro slabo leto. Ja za takšno ugodno ceno se ga sigurno splača kupiti, da vidim, če je to res to, kar si želim. Zmenim se za plačilo po prevzetju. Sedaj čakam, čakam in čakam, da ga končno pripeljejo domov.

Kličem mami: »Veš kako velik paket so ti pripeljali. Ati ga ravno pregleduje če so vsi sestavni deli, ker so ti ga raz-

stavili, da je manjša pošiljka.« Vauuuu: »Ko prideta jutri v Ljubljano na obisk mi ga nujno pripeljita zraven«

Tako ga moja starša pripeljeta nasledni dan v Ljubljano vsi začudeni gledajo kaj imam sedaj jaz to. Celo znani dr. pride mimo in sploh ne ve kaj za ena stvar je to. In malo arogantno tudi vpraša: »Kdo prodaja to brez moje vednosti?« He he: »Nihče, je že kupljeno!«

In to je bil razlog več, da se mi je »mudilo« domov z Inštituta za rehabilitacijo. Bil je mesec maj in topli dnevi so se začenjali, kot idealni za vsakodnevno kolesarjenje.

Najprej seveda po ulici, da vidim in pogruntam, kako vse deluje. Ah, ni problema. Očitno bo to šlo z lahkoto tudi malo več kot le 100m. Ja kuža, na žalost boš sedaj ti prepočasen za mene. Prvi krogi so bili zelo kratki, saj moja poškodovana pljuča niso zmogla. Le kak kilometer ali dva. Naslednjič gremo že do naslednjega kraja. Sedaj je potrebno s sabo vzeti že kakšno pijačo. Kilometri so se začeli nabirat 3km ... 5km ... itd. Gremo, gremo vedno na daljšo relacijo. Za enkrat smo še malo bolj boječi in z očetom ubirama bolj stranske ceste. Po enem mesecu so pljuča začela delat že skoraj brez problema. Pa da ne bom kolesaril vedno samo z očetom moramo kupiti še kolo za punco.

Sedaj pljuča že zmorejo manjši napor, kondicija se počasi nabira. Imam eno relacijo kjer ni veliko prometa in je primerna relacija za začetno nabiranje kondicije, dolga/kratka 12km. Na začetku je ta relacija trajala eno uro;

z vsako nadaljno vožnjo pa se je čas skrajševal. Na začetku sem po teh prevoženih kilometrih še komaj zlezel nazaj na voziček. Kasneje se je čas te relacije znižal na samo še pol urce in punca je kmalu začela bolj sopihat za mano, kot jaz in mi upit naj ne vozim tako hitro, saj me ne dohaja več.

Ko se malo pogovarjam v društvu me vprašajo, če bi hotel iti na prvo tekmovanje v Radence. Proga je dolga 21km. Hm ... to je pa že kar. Nikoli še nisem naenkrat prevozil toliko kilometrov. Ja gremo poskusit, če ne bo šlo bom pač počakal. In pride ta dan, vsi tam so bili že vajeni tega, razen jaz. Čeprav so tekmovali ostali z atletskimi vozički, ki je malo drugačna kategorija, sem bil kar malo prestrašen. Razmere so bile težke, napenjal sem

vse moči in na koncu je bil rezultat zelo vzpodbuden. Prvo mesto za prvo tekmovanje. Motivacija nebi mogla biti boljša. Čeprav zmaga ni bila najbolj poštena do ostalih, ker sem imel veliko lažje delo z mojim handbikom, kot ostali z atletskimi vozički – formulami. Uspeh je bil tudi ta, da sem uspešno prevozil 21km, več kot kadarkoli do sedaj.

To je pomenilo, da je moja dosedanja relacija postala prekratka za povečevanje kondicije. Poiskati je treba novo. In kot naročeno. Okoli Šmartinskega jezera se organizira kolesarsko društvo. Dolžina je 20km vendar proga ni niti najmanj ravna, tako kot je bila v Radencih. Boma zmogla, vprašam punco? Kolesarjenje je bilo mišljeno v soboto. Midva pa se, da si nebi na ta dan naredi-

la sramoto, odločima en dan prej poskusit odpeljati enako progo. Naporno je bilo, ampak je šlo. Kaj pa nasledni dan, še enkrat? Punca pravi, da ne more, noge jo bolijo; ampak jaz trmast vztrajam. Seveda sma šla in proti pričakovanjem nama je šlo celo lažje kot prvič.

Tako sem začel gledat in se udeleževat različnih kolesarskih druženj in maratonov. Prevozil sem Poli maraton – 30km, Rokov tek v Šmarju pri jelšah – 18km. In še dosti takšnih v svoji režiji daljših in krajših, položnejših in hribovitih. Seveda tudi na morju ni šlo brez kolesa. Prevozili smo kar lepo število kilometrov po enem izmed Hrvaških otočkov.

Tako se je čez prvo sezono nabralo že skoraj 1000 km in veliko lepih trenutkov. Ker pa zima ni čas za počivanje in poležavanje je moje kolo dobilo dodatno napravo na katerega ga pripnem in lahko treniram tudi v domači garaži.

Matej Lednik

Oglas

Prodam
električno bolniško posteljo na daljinsko upravljanje – **CENA 120 €** in ROHO blazino, rabljeno samo 1 mesec – **CENA 250 €**.

Voga Marija
041/311-794

Paraolimpijske igre Peking 2008

Sanje in želja vsakega športnika invalida

30 najboljših športnic in športnikov invalidov v Sloveniji, kateri smo tekmovali v naslednjih disciplinah: atletika, namizni tenis, strelstvo, kolesarstvo, plavanje, sedeča odbojka in golbal se je 29. avgusta z večino spremljevalne ekipe in vodstva podalo na pot v oddaljeno Kitajsko, natančneje v Peking na XIII. paraolimpijske igre. Kar 9 športnikov in športnic so člani naše organizacije Zveze paraplegikov Slovenije. Po opravljenih formalnostih in novinarski konferenci na letališču Jožeta Pučnika še zadnji pozdravi od domačih in prijateljev, že sledi ukrcavanje na letalo in polet proti Dunaju, kjer smo morali presedati in nato dobrih deset ur poleta in prispeleti smo v Peking.

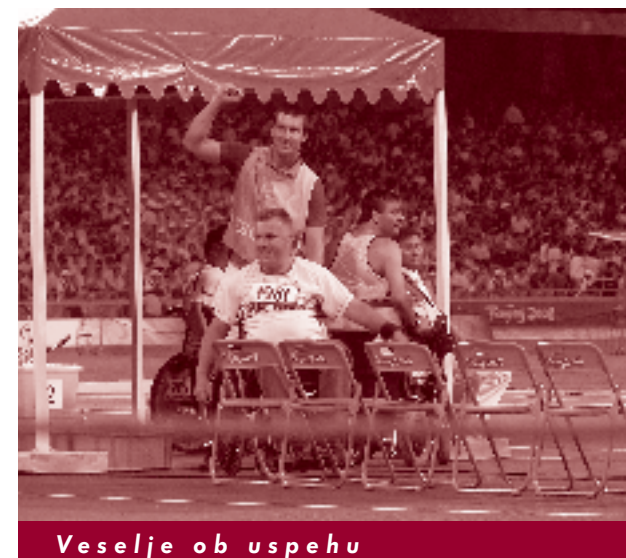
Polni pričakovanja smo izstopili in takoj občutili veličino Kitajske. Vse je veliko in ogromno.

Pričakala sta nas vodja naše odprave Brane Mihorko in atašejka Špela Rozman, ki sta odpotovala nekaj dni prej, da sta pripravila in uredila vse potrebno za naš prihod. Ko smo uredili vse potrebne formalnosti s prtljago, kajti polovica je ni prispelo in je ostala nekje na poti, in dobili akreditacije smo se z avtobusom in tovornjakom, na katerem je bila prtljaga, (kolikor jo je pač bilo – pa jo je bilo vseeno ogromno) podali proti paraolimpijski vasi. Vsi smo zelo občudovali okolico in bili presenečeni nad

ogromno zelenja in vso urejenostjo, ki smo jo lahko videli iz avtobusa.

In končno smo bili na cilju. Vsi zvedavi in že pošteno utrujeni izstopamo iz avtobusa, se oziramo okoli in takoj pristopijo do nas naši prostovoljci, nas popeljejo skozi pregled in rentgen v paraolimpijsko vas. Tu pa vse veličastno, lepo urejeno, čisto, polno rož in zelenja, skratka, z eno besedo, krasno. Ko se nastanimo v naš blok, v katerem so prebivali prej tudi naši olimpijci, se kaj kmalu odpravimo na potep po vasi. In kakšna je paraolimpijska vas z mojega vidika? To je ogromno naselje z 8 nadstropnimi bloki obdanimi s prelepimi parki, vodometi in eno glavno ulico po kateri nenehno zelo počasi vozijo avtobusi. Vsepopovsod pa ogromno kitajskih prostovoljcev, ki so vedno nasmejani in zelo prijazni. Odpravimo pa se tudi v jedilnico, ki je skupna in temu primerno tudi velika. Ko celo prehodiš si že s tem zaslužiš obrok, nudijo ti pa tudi kar ti srce poželi. Skratka tudi za vse to imam samo eno besedo – fenomenalno.

Zvečer nas je čakala še ena formalnost – uradni dvig slovenske zastave. Ob tej slovesnosti so nam organizatorji pripravili tudi kulturni program, pozdravila pa nas je tudi županja paraolimpijske vasi. Ob tej priliki nas je obiskal tudi slovenski veleposlanik na Kitajskem gospod

Veseli ob uspehu

Marjan Cencen. Na koncu so nam pripravili tudi manjšo zakusko, in nato smo odšli na težko pričakovani počitek, kajti naslednji dan nas je že čakal ogled Pekinga.

Po zajtrku se odpravimo na ogled največjih turističnih znamenitosti Pekinga. Ogledali smo si največji trg na svetu, to je trg Nebeškega miru, ki lahko sprejme tudi milijon ljudi. Nato smo se odpravili še proti Prepovedanemu mestu – nekoč cesarski palači. Tu smo prehodili, nekateri pa prevozili kar precejšnjo razdaljo, kakšne 4 kilometre. Lepo so uredili poti tudi za nas vozičkarje, tako, da smo si lahko ob pomoči naših spremljevalcev kar veliko ogledali in občudovali to njihovo arhitekturo. Kar precej utrujeni od poti in žgocnega sonca smo si še privoščili pravo pekinško kosilo. Pričakale so nas bogato obložene mize, jedi ki jim nismo poznali imen in tudi kar precej sestavin nismo uspeli doreči, vse pa je kar precej pikantno. Na koncu pa še specialiteta – pekinška raca. Ti

jo na tanko narežejo in zavijejo v nekakšno mini palačinko in sojino omako in to je pa res dobro – super.

Do tekem je še samo pet dni in začeli smo še z zadnjimi treningi. Atleti smo imeli srečo saj smo jih lahko opravljali kar na pomožnem stadionu, ki je zraven glavnega atletskega stadiona – Ptičjega gnezda, vse skupaj pa

je bilo v neposredni bližini vasi. Mene osebno in našo atletinjo Tanjo so še čakale klasifikacije, ki pa sva jih oba uspešno opravila, tako da tudi teh zaprek in dvomov ni bilo več.

Končno smo dočakali otvoritveno slovesnost, ki je bila prav tako kot olimpijska otvoritev res nekaj posebnega in Kitajci so se res tudi tukaj maksimalno potrudili. Vse skupaj je bilo res prelepo!

Že sam prihod posameznih ekip je bil za nas udeleženec veličasten in bučen. Ko te navdušeno pozdravlja 90 tisoč glava množica navdušenih gledalcev, mislim da ga ni junaka, ki bi ostal ravnodušen. Res je bilo prelepo!

In začelo se je zares! Že prvi tekmovalni dan so naši tekmovalci navduševali: Fabčič v plavanju, Pintarjeva v namiznem tenisu in golbalisti. Drugi dan pa že imamo prvo slovensko medaljo, ki jo je pristreljal naš veteran Franc Pinter – Ančo. Bron si je pristreljal z zračno puško prav v zadnjem krogu. Zvečer smo imeli slavlje v slovenski hiši (v neposredni bližini smo posvojili neko gostilno in jo poimenovali slovenska hiša). Ančotu je prišel čestitat tudi slovenski veleposlanik na Kitajskem in pa precej Slovencev, ki so se ta čas nahajali v Pekingu, pa naš predsednik paraolimpijskega komiteja in pa seveda cela naša odprava in novinarji. Tako je bilo tudi na vseh ostalih slavljih!

Naslednja dva dni spet sami dobri rezultati in nato spet veselje v naši hiši. Mateja Pintar branilka zlata iz Aten je v meki namiznega tenisa na Kitajskem osvojila bronasto medaljo. Zvečer smo ji seveda vsi čestitali in nazdravili s kozarčkom rujnega. Prišli so seveda tudi vsi navijači, ve-

leposlanik in naše vodstvo in vsi smo bili zopet ponosni da smo Slovenci!

In naposled je le prišel zame tako težko pričakovan dan – moja tekma, met diska skupine F32-51. S kar dobrimi občutki se s trenerjem Sebastjanom odpravimo na stadion. Ko se tekma vendarle prične in ko vidiš okoli sebe polne tribune kakih 80–90 tisoč bučnih gledalcev, je kar težko ostati zbran in skoncentriran, a meni je to uspelo. V tretjem poskusu mi je uspel veliki met, to je nov svetovni rekord v moji skupini in srebrna medalja. Ker smo združene skupine je zlato osvojil F32, ki je v svoji skupini prav tako postavil svetovni rekord in me premagal za 13cm. Uresničile so se moje sanje in ves trud, ki ga vlagam v ta šport je s tem srebrom poplačan. Bil sem presrečen. Opraviti sem moral še doping, tako da se je vse skupaj precej zavleklo v pozen večer in smo slavlje predstavili na naslednji dan. Naslednji dan je našo reprezentanco pretresla žalostna vest, da je po težki bolezni umrla mlada reprezentantka sedeče odbojke, ki bi morala tudi biti z nami, pa ji je bolezen preprečila ta odhod. Zato smo slavlje ob moji medalji preložili in se dogovorili da bomo to naredili skupaj z zaključnim slavljem. Kljub potrnosti in žalosti pa se je naša reprezentanca sedeče odbojke na koncu uvrstila na odlično četrto mesto in je do tretjega zmanjkalo le malo športne sreče. Naši reprezentanti so dosegli še nekaj vidnejših rezultatov in sicer v atletiki poleg mene še Tatjana Majcen – Ljubič 5. mesto v suvanju krogle, Tanja Cerkvenik prav tako 5. mesto, z osebnim rekordom v metu kopja, v streljanju se je odlično izkazal, poleg Ančota, ki je dosegel še eno četrto mesto v troj-

Kitajski zid

nem položaju z malokalibersko puško, še drugi strelec Damjan Pavlin, ki je osvojil 5. mesto z zračno puško in bron zgrešil samo za desetinko kroga. Odličen je bil tudi plavalec Dejan Fabčič s šestim mestom 100 m prsno. Zadovoljivo je kolesaril David Kunster, precej razočarani pa so bili naši golbalisti saj jih je po začetnih petih zmagah v predtekmovanju in prvem mestu v skupini zapustila športna sreča in so na koncu zasedli osmo mesto.

Zadnji tekmovalni dan Slovenci nismo imeli več tekem, zato smo imeli v naši slovenski hiši slavlje ob moji

medalji, ki pa smo jo združili z poslovilno zabavo. Poleg naše odprave so bili navzoči tudi slovenski veleposlanik z družino, kakor tudi nekaj Slovencev, ki so zaposleni na našem veleposlaništvu na Kitajskem, pa Slovenci, ki so se trenutno nahajali v Pekingu in še kdo bi se našel v številčni množici, ki se je nahajala tam. Naš vodja odprave Brane je povedal par besed in izpostavil, da smo Slovenci kljub majhnosti zelo uspešni. Ker je bila naslednji dan zaključna slovesnost v Ptičjem gnezdu je povedal tudi komu so dodelili čast, da bo nosil Slovensko zastavo in ta čast je doletela mene, moj pomočnik pa bil plavalec Dejan Fabčič. Oba sva bila zelo počaščena. Sledil je še govor predsednika POK g. Murija, pa veleposlanika g. Cencena. Nato smo nadaljevali v bolj sproščenem vzdušju ob dobri jedi in pijači pa tudi kakšno domačo smo zapeli.

Slovesnost ob koncu XIII. paraolimpijskih iger je bila zadnje dejanje drugega največjega športnega dogodka na svetu. Ko je ugasnil paraolimpijski ogenj v Pekingu so zastavo Mednarodnega paraolimpijskega komiteja predali naslednjemu prireditelju Londonu 2012, kateri so se tudi predstavili s svojim spektaklom.

Ker nam je do našega odhoda ostalo še tri dni smo jih zapolnili z raznimi nakupi in tudi v barantanju smo se kar dobro preizkusili. V znamenitem Silk marktu, kjer imaš na koncu še kljub ugodnemu nakupu zmeraj občutek, da si stvar še preplačal. Odpravili smo se tudi na Kitajsko največjo znamenitost Kitajski zid, na katerega smo se lahko povzpeli s pomočjo naših močnih sotrpilov tudi mi vozičkarji, saj so kar lepo urejene klančine in

tako se lahko tudi mi pohvalimo, da smo bili na najmočnejšem in najdaljšem objektu – zidu na svetu.

Na koncu bi rad povedal še nekaj vtisov o sami organizaciji iger!

Lahko rečem, da so se Kitajci maksimalno potrudili, bilo je ogromno prostovoljcev, ki so bili vseh dvajset dni nadpovprečno prijazni in skoraj nisi videl ne nasmejanega Kitajca. Vsi objekti in cela paraolimpijska vas, so res prekrasni in res veličastni. Skoraj vsi športni objekti so bili vseskozi razprodani. Najbolj me je presenetila čistota, ki je ta čas vladala vsepovsod, saj nisi nikjer videl nobenega papirčka ali kakršne koli nesnage, še kamenčkov na cesti ne, Kitajci so ves čas krožili s smetišnicami in metlami. Kako je sedaj pa mislim da je velik vprašaj??? Vsepovsod je bilo ogromno zelenja in cvetja, kar da vsemu še poseben čar.

Vse je potekalo po točno določenem urniku, do minute natančno, zamud skoraj ni bilo! Velik problem pa je bila komunikacija, saj Kitajci po večini ne obvladajo nobenega drugega jezika kakor svojega, tako je bilo potrebno kar precej uporabljati roke in mimiko. Problem pa je tudi ker pri njih skoraj ne poznajo nobene improvizacije in to je kar precej utrudilo naše vodje.

Za zaključek pa samo še: Kitajci vsaka vam čast, res nam je bilo lepo pri vas!

Jože Flere

Sprejem najboljšnih športnikov

V četrtek, 16. oktobra, je predsednik Janez Hudej v prostorih društva organiziral sprejem za naše najbolj uspešne športnike, ki so se letos udeležili treh velikih mednarodnih tekmovanj.

Kot člani Slovenske reprezentance in sicer paraolimpijskih iger v Pekingu, kamor sta se udeležila Jože Flere in Henrik Plank, svetovnega prvenstva v ribolovu v Potsdamu v Nemčiji, se je udeležil Rudi Centrih in evropskega prvenstva B skupine v košarki na vozičkih v Nottwilu v Švici, kamor so odpotovali Aleš Povše, Enis Musić in David Slaček. Za izredne dosežke so bili naši športniki tudi nagrajeni. Srečanje je minilo v sproščenem vzdušju, želimo pa si, da bi bili naši športniki še naprej tako uspešni.

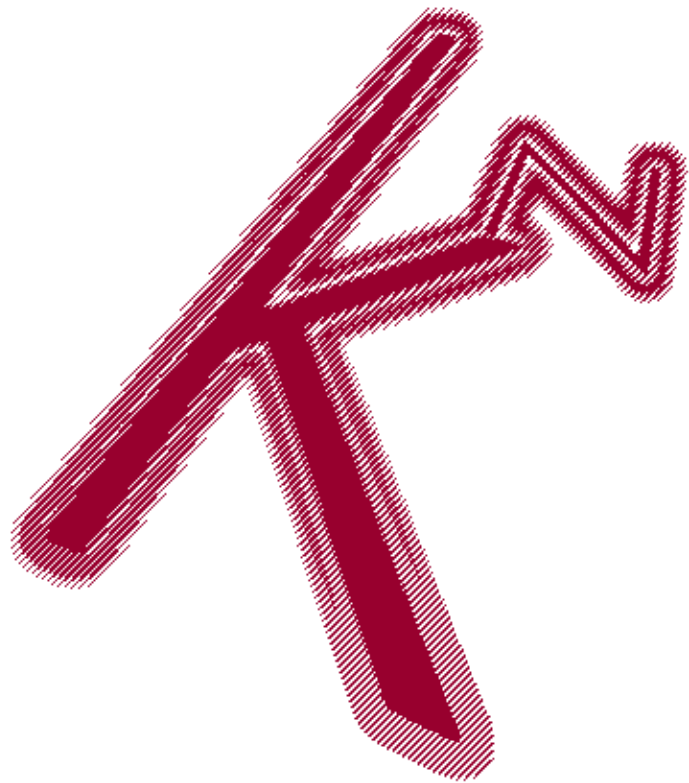
Aleš Povše

Plaz

Gorenjec in Štajerec se odpravita v gore. Bila je zima in zgodilo se je, da ju je zasul plaz. Po dolgem razkopavanju snega, se tako prebijeta na površje in tam ju je čakal velik Bernardinec s sodčkom ruma okoli vratu. Gorenjec ves vesel vzklikne: »Oh, pogledj, človekov najboljši prijatelj!«, Štajerec pa takoj za njim: »Pa tako lep pes ga je prinesel«.

oblikovanje Marinšek&Marinšek

tisk Eurograf

naklada 250 izvodov

Voščilo

Oglas Mycycle